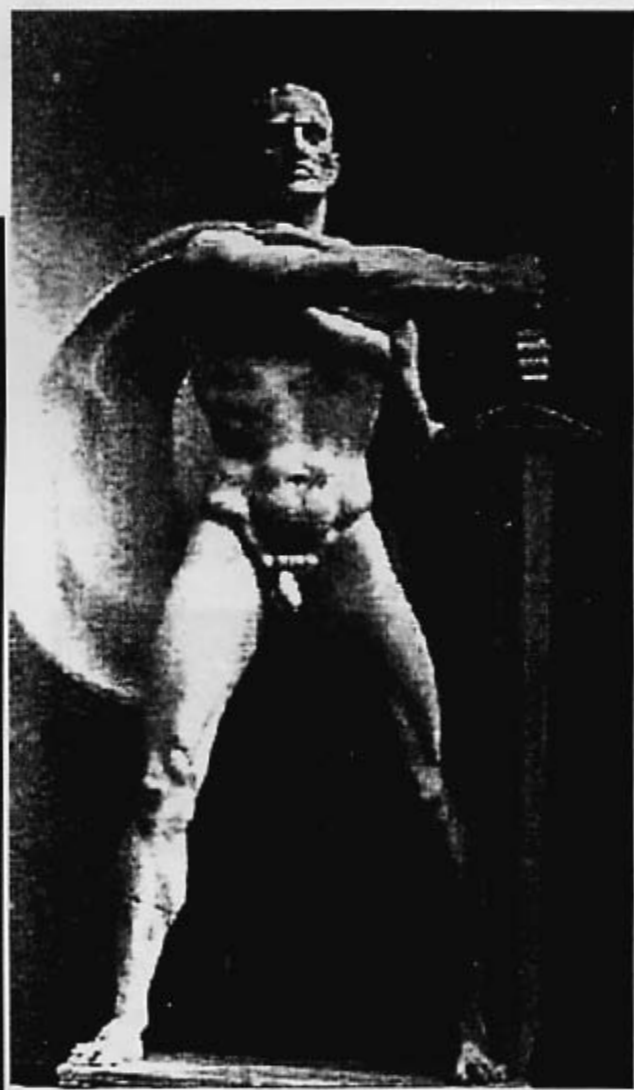

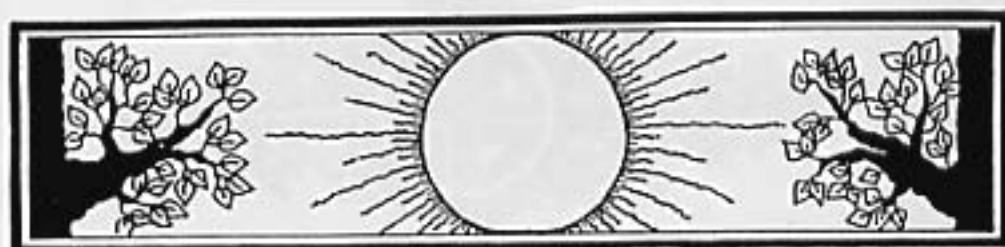
ΓΑΜΜΑΔΙΟΝ

Αριστερό Φυλετικό Έντυπο

- Ποιοι είμαστε
- Η Φωνή του Αίματος
- Κοράνι και Καλάσνικοφ
- Πρόγραμμα Στράσσερ
- Ανεργία: Οι Ένοχοι
- Fight Club
- Άρια Ομογλωσσία
- Παλαιοευρωπαίοι
- Ο Ήλιος του Χειμώνα

Τεύχος 4 - Χειμερινό Ηλιοστάσιο 2004 - 1 ευρώ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	3
Τι είναι το Γαμμάδιον	4
Η Φωνή του Αίματος	7
Με το Κοράνι και το Καλάσνικοφ	11
Τα θεμέλια του Στρασσερισμού	14
Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά	17
Ανεργία: οι ένοχοι και οι αυταπάτες	18
Fight Club: Τρόπος ζωής	24
Ινδοευρωπαϊκή Ομογλωσσία	33
Παλαιοευρωπαϊκοί Πολιτισμοί (β' μέρος)	37
Χειμωνιάτικο Ξημέρωμα	43

Γ Α Μ Μ Α Δ Ι Ο Ν

Τριμηνιαία Εθνικοσοσιαλιστική Επιθεώρηση
Τεύχος 4 - Χειμερινό Ηλιοστάσιο 2004

Εκδότης: Δημήτρης Καλογιάννης
Αρχισυντάκτης: Αχιλλέας Λυκείος

Για επικοινωνία: gammadion88@yahoo.gr
Στο εξώφυλλο: Ο Πολεμιστής του Γιόζεφ Τόρακ.

ΟΙ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ.

Εισαγωγή

Αναμενόμενες υπήρξαν οι αποφάσεις για την αναγνώριση της FYROM ως Μακεδονίας (Republic of Macedonia). Δεν εκπλαγήκαμε καθόλου.

Μα ας καθίσουμε, σύντροφοι, και ας συλλογιστούμε, αξίζουμε πραγματικά εμείς οι Νεοέλληνες της Βόρειας Ελλάδας να φέρουμε τον τίτλο του Μακεδόνα; Μόνο και μόνο επειδή κάποιοι πρόγονοί μας, πριν από έναν αιώνα, έχυσαν το αίμα τους γι' αυτό το όνομα; Αυτοί ναι, ήταν άξιοι Μακεδόνες, αυτοί κέρδισαν το όνομα αυτό με το αίμα τους και όχι με ξεδιάντροπες διαπραγματεύσεις με τα καπιταλιστικά αφεντικά.

Εμείς, πνιγμένοι από αγανάκτηση, βροντοφωνάζουμε ότι, ΟΧΙ, δεν ξεπούλησαν οι πολιτικοί την Μακεδονία μας, αλλά ο άθλιος και προσκυνημένος Νεοελληνικός λαός της - έρμαιο του καταναλωτισμού και της γκλαμουράτης ζωής!

Χωρίς ν' αποπροσανατολιζόμαστε από τους διάφορους εθνικιστικούς αλαλαγμούς των καιρών - χαρακτηριστικά της παρακμιακής εποχής μας - συνεχίζουμε τον αγώνα για την ανάσταση της Φυλής μας, πέρα από έθνη - κράτη και σύνορα.

Αχιλλέας Λυκείος

«Η στοχαστική, ευγενής γερμανική ψυχή ανατριχιάζει, όταν βλέπει εκείνες τις γελοίες εορταστικές συγκεντρώσεις, τις θεατρινίστικες παράτες, τις ανόητες ομιλίες και τα πομπώδη, κενά τραγούδια, που εξωθούν τη γερμανική φυλή στο να φαντάζεται ότι δήθεν είναι ήδη κάτι το εξαιρετικό, άρα δεν χρειάζεται να προσπαθήσει να γίνει στ' αλήθεια κάτι το εξαιρετικό.»

Ρίχαρντ Βάγκνερ

Τι είναι το Γαμμάδιον

Του Δημήτρη Καλογιάννη

Με αφορμή ορισμένα εύλογα ερωτήματα, που διατυπώθηκαν πρόσφατα, επιθυμούμε να διευκρινίσουμε ορισμένα πράγματα για το περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας.

Το Γαμμάδιον συντάσσεται από μια ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι έχουν από κοινού καταλήξει στα εξής:

Α) Ο σημερινός κόσμος επιβάλλει στον άνθρωπο έναν τρόπο ζωής, που οδηγεί στη δυστυχία, διότι αντίκειται στη φύση του.

Β) Το πλέον ενδεδειγμένο σημείο εκκίνησης για την ανατροπή αυτής της κατάστασης είναι αυτό που στον 20^ο αιώνα ενσαρκώθηκε ως Εθνικοσοσιαλιστική Κοσμοθεωρία.

Γ) Ο πυρήνας της Εθνικοσοσιαλιστικής Κοσμοθεωρίας πρεσβεύει το αυτονόητο: εναρμόνιση του ανθρώπου με τη φύση του.

Δ) Συνεπώς, οι εξωτερικές εκδηλώσεις της Εθνικοσοσιαλιστικής Κοσμοθεωρίας αφενός ζουν κι αναπνέουν σε κάθε έκφανση του ανθρώπινου

βίου και αφετέρου διαφοροποιούνται συνεχώς, καθώς καμμία εκδήλωση της φύσης δεν μένει στατική και αναλλοίωτη.

Επομένως, η Εθνικοσοσιαλιστική Κοσμοθεωρία δεν περιορίζεται στη στείρα αναπαραγωγή ιδεολογικών, πολιτικοκοινωνικών ή μορφολογικών προτύπων του Γ' Ράιχ, αλλ' αντίθετα, προσαρμόζεται δυναμικά στα δεδομένα της εκάστοτε χωροχρονικής στιγμής. Όταν αλλάζουν τα ερωτήματα, αλλάζουν και οι απαντήσεις. Όταν αλλάζουν τα προβλήματα, αλλάζουν και οι λύσεις. Το κριτήριο για την υιοθέτηση μιας λύσης είναι η ορθότητά της στο εδώ και στο τώρα και όχι το κατά πόσο μοιάζει στις λύσεις που δόθηκαν στη Γερμανία του Μεσοπολέμου.

Η από κοινού παραδοχή των ανωτέρω είναι και θα παραμείνει ο *μόνος* συνεκτικός δεσμός των συνεργατών του περιοδικού.

Τούτο συνεπάγεται ότι:

1. Το Γαμμάδιον δεν είναι προάγγελος πολιτικού φορέως. Οι συνεργάτες του είναι εν πολλοίς άγνωστοι μεταξύ τους και κατά μόνας δραστηριοποιούνται ποικιλοτρόπως, δίχως ν' αναφέρονται στους υπολοίπους. Δεν υπάρχει ούτε οργανωτική δομή ούτε ιεραρχία, διότι στην πράξη αποδείχτηκε ότι δεν χρειάζεται. Δεν υπάρχει καν συγκεκριμένη ομάδα συνεργατών. Συνεργάτης λογίζεται οποιοσδήποτε συνεισφέρει τους καρπούς του προβληματισμού του στο περιοδικό.

2. Το Γαμμάδιον δεν ανήκει σε προϋπάρχοντα πολιτικό φορέα, τηρεί δε αυστηρή ουδετερότητα έναντι όλων των επιμέρους οργανώσεων και συλλογικοτήτων. Αυτό όμως δεν δεσμεύει τους συνεργάτες του, οι οποίοι είναι ελεύθεροι να επιλέξουν οι ίδιοι αν θα ανήκουν ή όχι σε κάποιον φορέα.

3. Το Γαμμάδιον σέβεται και επικροτεί τις δραστηριότητες άλλων Εθνικοσοσιαλιστικών κύκλων και μεμονωμένων Εθνικοσοσιαλιστών. Οι όποιες διαφορές στη μεθοδολογία δεν αναιρούν την ύπαρξη ενός Κοινού Σκοπού για όλους μας.

4. Το Γαμμάδιον δεν διεκδικεί δάφνες μιας φανταστικής «Εθνικοσοσιαλιστικής ορθοδοξίας», διότι απλούστατα, όπως ξεκαθάρισε ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, δεν υπάρχει καμμία «Εθνικοσοσιαλιστική ορθοδοξία». Ακόμη, το Γαμμάδιον δεν φαντασιώνεται ότι ανήκει σε μια ψευδεπίγραφη «επαναστατική πρωτοπορία», διότι, προς το παρόν τουλάχιστον, καμμία επαναστατική προοπτική δεν διαγράφεται στον ορίζοντα. Το Γαμμάδιον δεν λησμονεί ότι είναι απλώς ένα περιοδικό ή, ορθότερα, μια έντυπη συζήτηση.

5. Το Γαμμάδιον, σεβόμενο την προσωπικότητα των συνεργατών του, αδιαφορεί για την επιβολή «ενιαίας ιδεολογικής γραμμής», διότι η συντριβή της προσωπικότητας από «ντιρεκτίβες» δεν αποτελεί στοιχείο της Άριας φύσης. Συνταυτιζόμενο με τη γνώμη του Άντολφ Χίτλερ, το Γαμμάδιον θεωρεί ότι η φυσική επιλογή οφείλει να εφαρμόζεται και στο πεδίο των ιδεών. Μέσα από τις φαινομενικές αντιφάσεις προκύπτει η σύνθεση μιας ανώτερης αρμονίας.

6. Το Γαμμάδιον όχι μόνο δέχεται, αλλά και καλωσορίζει τη διαφωνία και την κριτική, όταν προέρχεται από ελεύθερα πνεύματα. Από την άλλη, τυχόν επιθέσεις που θα εδράζονται σε εμπάθεια, θ' αντιμετωπιστούν κατά περίπτωση με περιφρόνηση ή ειρωνεία.

7. Το Γαμμάδιον προσεγγίζει τον Εθνικοσοσιαλισμό από την αριστερή σκοπιά, ακολουθώντας μια παράδοση, της οποίας οι απαρχές βρίσκονται ήδη στην περίοδο του NSDAP και η οποία συνεχίστηκε από Γερμανούς, Ιταλούς και Βρετανούς Εθνικοσοσιαλιστές κατά τη δεκαετία του '70, αργότερα επισημοποιήθηκε από τον Π. Ρ. Κνούτσεν και το Δανικό DNSB, ενώ, κατά καιρούς βρήκε έκφραση και στην Ελλάδα μέσα από τα περιοδικά Χρυσή Αυγή, Αντίδοτο, Επιλεκτικός Αναθεωρητής, Έλληνας Εργάτης και Γιαφκα. Σήμερα, δεκαπέντε χρόνια μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Μπλοκ, θεωρούμε ασυγχώρητη την αυταπάτη όσων επιμένουν να επιτίθενται ενάντια σ' έναν ανύπαρκτο αντίπαλο, τον Κομμουνισμό, την ίδια στιγμή που ο πραγματικός αντίπαλος, ο Εβραϊοκαπιταλισμός, καταδικάζει τον Λευκό Άνθρωπο σε υλική, ηθική και πνευματική δουλεία. Με τη λογική ότι «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου», έχει καθιερωθεί η ειδική στήλη «Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά», στόχος της οποίας είναι η εξοκείωση των αναγνωστών με άλλα αντικαπιταλιστικά ρεύματα, χωρίς αυτό να συνεπάγεται απαραίτητα και απόλυτη ταύτιση του περιοδικού μαζί τους.

8. Το Γαμμάδιον, συμμορφούμενο με το παράδειγμα των Waffen SS, καθώς και όλων των Μεγάλων Εθνικοσοσιαλιστών μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, υποτάσσει το συμφέρον του Έθνους στο συμφέρον της Φυλής. Είναι προφανές για όποιον θέλει να βλέπει τα πράγματα χωρίς παρωπίδες, ότι η διάβρωση των σημερινών εθνών-κρατών από την εβραϊκή διαστροφή είναι δυστυχώς μη αναστρέψιμη. Αλλά και στην εντελώς απίθανη περίπτωση που ένα μικρό έθνος-κράτος, όπως η χώρα μας, αποτινάξει τον εβραϊκό ζυγό, οι γεωπολιτικοί συσχετισμοί είναι πλέον τέτοιοι, που κάθε επανορθωτική απόπειρα θα στραγγαλιζόταν εν τη γενέσει της. Επομένως, είναι καθήκον του κάθε Εθνικοσοσιαλιστή ν' αποτινάξει τα τελευταία ξέφτια νομιμοφροσύνης απέναντι στο έθνος-κράτος του και να τοποθετηθεί ξεκάθαρα στο πλευρό των Συντρόφων του, από οπουδήποτε κι αν προέρχονται. Οι εθνικές παραδόσεις και πολιτισμοί θα ξανανθίσουν, μόνον αν ολόκληρη η Λευκή Φυλή και συνάμα, ολόκληρη η Ανθρωπότητα αναπνεύσει ελεύθερη. Αντίθετα, θα σβήσουν οριστικά, αν παραμείνουμε περικλειστοί στα εβραϊκά προτεκτοράτα που ξεδιάντροπα καπηλεύονται τα ονόματα των Λευκών Εθνών κι ακόμη χειρότερα, αν υπερασπιστούμε τα συμφέροντα αυτών των προτεκτοράτων σε βάρος των συμφερόντων του Εθνικοσοσιαλισμού. Επομένως, το Γαμμάδιον υπερβαίνει το σημερινό εβραϊοκρατούμενο «έθνος», διότι ενδιαφέρεται για το συμφέρον του μελλοντικού Εθνικοσοσιαλιστικού Έθνους.

9. Το Γαμμάδιον είναι και θα παραμείνει ένα ανοικτό βήμα έκφρασης για όλους όσους βλέπουν στον Εθνικοσοσιαλισμό το γιατρικό για τις πληγές του σύγχρονου κόσμου. Επομένως, το Γαμμάδιον με ευχαρίστηση θα φιλοξενήσει και τις δικές σας συνεργασίες.

Παράσταση
Ιπποτών από
χαρτικό
του Άλμπρεχτ
Ντύρερ.

Ακολουθώντας το κάλεσμα της Φυλετικής Αλήθειας
Η Φωνή του Αίματος

Του Ιέρωνα Πυρφόρου

Η νοσηρή καθημερινότητα του τυρρανοκατευθυνόμενου κύκλου των υπόδουλων λακέδων, αδυνατεί να προσφέρει οτιδήποτε πέραν της εξαθλίωσης, της μιζέριας και τελικώς της αυτοκαταστροφής. Οντως, μια εικονική πραγματικότητα, πολύ καλά κρυμμένη πίσω από έναν υποτυπώδη «καθωσπρεπισμό».

Πάμπολλα πρέπει, δίχως προοπτική και αξία, έστω με κάποια ελάχιστη πρόφαση. Αλλά και αυτή η ίδια η ύπαρξη μιας πρόφασης μάλλον είναι

περιττή, εφόσον ο ίδιος ο άνθρωπος διάλεξε να υπηρετεί και όχι να ζει ελεύθερος.

Είναι ο άνθρωπος αυτός το μεταλλαγμένο σούργελο του αστικού καθωσπρεπισμού, όντας μεταμορφωμένος από ημίθεος σε έρμαιο του καταναλωτισμού και της διαφθοράς. Είναι αυτός ο άνθρωπος, που θέλοντας παραπλανημένα να διαγράψει το φυσικό του παρελθόν, ζωγράφισε στον καθρέπτη του το πορτραίτο ενός υπάκουου και υπόδουλου μαζανθρώπου, για να το βλέπει κάθε μέρα και να χαιρέται που είναι "ενεργό" μέλος αυτής της κοινωνίας.

Βιάστηκαν οι άνθρωποι να χρίσουν και να ονοματίσουν ήρωες και προδότες, θεούς και αρχηγούς. Είναι όντως ο άνθρωπος άξιος της μοίρας του, έτσι διάλεξε να γίνει. Αρνήθηκε να ακολουθήσει το μονοπάτι της φυσικής κοσμικής εξέλιξης, το μονοπάτι των προγόνων του και διασπάστηκε ταλαντευόμενος ανάμεσα στο παλιό και το νέο, κάτω από μια ουτοπική ματιά ενός ουτοπικού παγκόσμιου Θεού. Αρνήθηκε τις ρίζες του και δέχθηκε αυτήν την μίζερη προπαγάνδα ενός ύπουλα επιβαλλόμενου δόγματος, αυτού του χριστιανισμού, Ιουδαϊκού ή μη.

Είναι πράγματι ο χριστιανισμός το ύπουλο γέννημα των τυράννων για την εκμετάλλευση και υποδούλωση του ως τότε ελεύθερου και ατίθασου ανθρώπου. Στο όνομα αυτού του μίζερου δόγματος ενός δειλού κύκλου υπανθρώπων, γίνανε πράξη τα πιο μακάβρια και απάνθρωπα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Γενοκτονίες, αποικιοκρατίες, κινήγι μαγισσών, Ιερά εξέταση, εξαφάνιση αρχέγονων μυστικών και πολιτισμών, ένα μικρό δείγμα δράσης αυτής της ειρηνικής παγκόσμιας και φιλόανθρωπης θρησκείας. Ο χριστιανισμός οφείλει να περιορισθεί μόνον στις αδύναμες ψυχές υπανθρώπων, για να εξαφανιστεί οριστικά με το πέρασμα του χρόνου.

Ο ίδιος ο άνθρωπος φαντάζει να ταλαντεύεται ανάμεσα στην σημερινή αναρχία και μiasματική ύβρη του αντιφυλετισμού και ανάμεσα στην φυλετική του αρχέγονη ψυχή. Πότε τον τραβάει από την μια πλευρά το αίμα του και πότε, από την άλλη, τα τρωκτικά του αντιφυλετισμού - και αυτός αδύναμος πλέον ψυχή τε και σώματι, προσπαθεί να ισορροπήσει σε ένα φαγωμένο σχοινί. Φοβάται να αντισταθεί στις όποιες βδέλλες του ρουφάνε το αίμα. Φοβάται να επιδιώξει την ελευθερία του. Έχει πλέον τόσο πολύ εθιστεί σ'αυτόν τον τρόπο σκλαβιάς, που δεν αντέχει έστω μια στιγμή να ξεφύγει από την λίμνη που του επιβάλανε να ζήσει. Είναι ο άνθρωπος του σήμερα το μεγάλο ψάρι της λίμνης, ο κυρίαρχος. Όταν βγει όμως στον ωκεανό, είναι αδύνατον να επιβιώσει. Μακάριοι αυτοί οι επίλεκτοι που άκουσαν τις φωνές του Αίματος και αντιλήφθηκαν έγκαιρα την κοσμική πραγματικότητα.

Τα μονοπάτι του τυράννου είναι το πιο εύκολο, μα συνάμα και το πιο σύντομο, δίχως προσορισμό. Αλήθεια, πόσοι άραγε έχουν κατανοήσει τι σημαίνει η ύπαρξή τους, ανάμεσα σ'αυτόν τον σωρό σκουπιδιών που μεγαλώνει μέρα τη μέρα; Πόσοι έχουν άραγε αντιληφθεί το μέγεθος της καταστροφής που υπέστη το Ιερό Δέντρο και ο κοσμικός κύκλος Ζωής-Θανάτου-Αναγέννησης;

Βιάστηκαν κάποιοι απ' τους μαζανθρώπους να αυτονομαστούν νικητές, ήρωες, ηγέτες, ή ακόμη και επαναστάτες, χλευάζοντας την ιερή αντίσταση των Ισλαμιστών μαχητών έναντι των τυράννων. Οι μόνον που έχουν το

δικαίωμα στην σημερινή έκφυλη καθημερινότητα να διεκδικούν το όνομα του επαναστάτη είναι οι άνθρωποι της Ισλαμικής αντίστασης, άντρες, γυναίκες, παιδιά.

Ίσως είναι ο κατάλληλος καιρός για μια σοβαρή και υπεύθυνη αυτοκριτική, ίσως ήρθε ο καιρός για μια επανασυγκρότηση δυνάμεων και συνεργασιών κατά του παγκόσμιου κτήνους. Η πόρνη της Βαβυλώνας, παραμύθι και πραγματικότητα.

Ας πέσει το βάρος των μελλοντικών μορφών αντίστασης στους νέους, τους πιο κατάλληλους για αντίσταση και δράση και ας απομακρυνθεί πλέον από τους νέους η προπαγανδιστική ουτοπική καλοπέραση ενός ανούσιου καθωσπρεπισμού. Ας αγνοήσουν και ας φτύσουν κατάμουτρα όλες αυτές τις μαριονέτες του συστήματος που επιβάλλουν μέσω μιας επικίνδυνης πλύσης εγκεφάλου την παγκόσμια καλοπέραση. Οι νέοι, όσοι τουλάχιστον ακούνε τη φωνή του Αίματος, μπορούν ν' αντισταθούν στους τυράννους.

Ο χριστιανισμός απέτυχε. Την θέση του πήρε, ως νέα πλέον θρησκεία, το χρήμα. Γέμισε ο κόσμος από Τοτέμ και Ιερείς αυτής της νέας θρησκείας. Οι πόλεμοι δεν γίνονται πλέον για τους αρχέγονους σκοπούς και αξίες, αλλά για οικονομικά συμφέροντα.

Γέμισε ο κόσμος από -ισμούς και -ιστές. Πατριώτες εναντίον ξενόφερτων πατριωτών, εθνικισμοί - παρανοϊκά αποτελέσματα μιας εξέγερσης δουλοπάροικων που χωρίστηκαν σε δεξιά, αριστερά κ.α. Προλετάριοι, καπιταλιστές, δούλοι και αφέντες, ένας φαύλος κύκλος, όμοιος του σκύλου με την γάτα, που όλη την ημέρα βρίσκονται σε διαμάχη, όμως το βράδυ προτιμούν ο ένας την συντροφιά του άλλου, μέχρι να τους συνοδέψει ο Μορφέας.

Βιάστηκαν οι άνθρωποι να χωριστούν σε παρατάξεις, σε κόμματα και να κολλήσουν ταμπέλες διάφορων -ισμών. Για τον μόνο -ισμό που υπάρχει απέχθεια είναι γι' αυτόν τον Φυλετισμό, τον μόνο ανθρωπισμό! Το μόνο φυσικό ιδανικό θεωρείται ύβρις από τον σημερινό μαζάνθρωπο. Η μόδα προστάζει ανωμαλία, επιμειξία, μπαστάρδεμα.

Αλήθεια πόσοι Έλληνες δικαιούνται να ονομάζονται έτσι, πόσοι Γερμανοί, πόσοι Άγγλοι; Ένα μικρό ποσοστό;

Πρότυπο θεωρείται το έθνος και όχι η Φυλή. Οτι έχει γίνει, καλό ή κακό, έγινε από το έθνος για το έθνος και από τον χριστιανισμό για τον χριστιανισμό. Ο εθνικισμός, το μεγαλύτερο μίσημα και η κινητήριος δύναμη για όλους τους εμφύλιους και αδελφοκτόνους πολέμους, γίνεται ο πρόμαχος της Παγκοσμιοποίησης. Είναι γεγονός ότι ο κινητήριος μοχλός των τυράννων είναι οι Η.Π.Α., ίσως το πιο πατριωτικό και συνάμα εθνικιστικό καθεστώς μετά το Ισραήλ.

Για τους φυλετιστές συνεχιστές της ιδεολογίας του Αίματος τον πρώτο λόγο έχει το Αίμα και μόνον αυτό. Το μπαστάρδεμα των εθνών πρέπει να καταργηθεί. Μίσημα λοιπόν, αλλά και νοσηρή πραγματικότητα είναι ο εθνικισμός, έτη φωτός μακριά από τη Φυλετική Κληρονομιά. Γέμισε ο κόσμος γηγενείς ουφολόγους, αυτοχθονιστές, νορδικιστές, Πελασγολάτρες, Πανσλαβιστές, σούργελα των ημερών, ο κάθε ένας και μια δική του θεωρία. Δυστυχώς ή ευτυχώς, τα άτομα που όντως έχουν αντιληφθεί το πραγματικό μέγεθος ενός τέτοιου αγώνα είναι πολύ λίγοι. Άλλωστε ποιος χρειάζεται όλα

σούργελα του σήμερα, ο καθένας τους ένας μικρός θεός, με τη σωστή του άποψη.

Ας μείνουν όλοι αυτοί οι -ατες και οι -αδες, μουσικάντηδες του όποιου μοδάτου μουσικού οχητού να φωνάζουν για τα ιδανικά των σημαιών τους. Ας μείνουν όλοι αυτοί οι αυτοχθονιστές και νορδικιστές να μάχονται υπέρ ενός ή πολλών μπάσταρδων εθνών, περήφανοι απόγονοι του πιθηκάνθρωπου των Πετραλώνων.

Είμαστε Φυλετιστές, αδιαφορούμε για κάθε τι που έχει σχέση με τον τύραννο, είτε αυτό είναι έθνος είτε σημαία είτε θρησκεία. Έχουμε χρέος μόνον έναντι της φυλής και του Αίματος, πουθενά αλλού, ούτε σε έθνος, ούτε σε σημαία, ούτε σε οτιδήποτε απέχει του φυλετισμού. Οφείλουμε να ανυψώσουμε το πνεύμα της Ιδεολογίας του Αίματος, πρώτα σ' εμάς τους ίδιους και έπειτα στους υπόλοιπους. Για τους Νέους αγωνιστές της Ιδεολογίας του Αίματος, προτεραιότητα έχει η πνευματική ανύψωση μέσω των ιδανικών και των αξιών και έπειτα έρχεται η αριθμητική αύξηση.

Aς ορκιστούν λοιπόν οι υγιείς, οι Πιστοί στην Αιτία αυτού του Αγώνα, οι δυνατοί και οι γενναίοι, και ας μείνουν τα υπόλοιπα σούργελα των όποιων Ζιρινόφσκιδων και Λεπένιδων, με τις μπάσταρδες ορδές των υπανθρώπων και αδύναμων υποστηρικτών τους, να προσπαθούν, κατευθυνόμενοι από τη γνωστή-άγνωστη δύναμη, να προκαλέσουν ακόμη μια σφαγή μεταξύ όμαιμων λαών, που ίσως να είναι και η πιο ολέθρια.

Ο Φυλετισμός ΖΕΙ!!! Όλες αυτές οι ορδές των νέων μαχητών της Ιδεολογίας του Αίματος είναι ορκισμένες μόνον στην Φυλή και το Αίμα, τίποτε λιγότερο τίποτε περισσότερο. Χαιρετίζουν με υπερηφάνεια το αιώνιο σύμβολο του Αίματος, το πιο μισητό για όλους τους υπολοίπους και πολεμούν μόνο για ένα Φυλετικό Ευρωπαϊκό Ενωμένο Πολιτισμό, κάτω από το Αιώνιο Γαμμάδιον, κάτω από το Αιώνιο χρίσμα του Απολλώνιου Πολιτισμού, καθοδηγούμενοι από την φωνή του αίματος!!!

Ο Φυλετισμός Ζει! Ο Απολλώνιος πολιτισμός δικαιώνει την Ιδεολογία του Αίματος...

Το μαχόμενο Ισλάμ δείχνει τον δρόμο για την ελευθερία

Με το Κοράνι και το καλάσνικοφ

Του Άβαδη Κ.

Είναι προφανές ότι πολλοί βλέπουν με προκατάληψη την θρησκεία του Ισλάμ. Πραγματικά όμως, το Ισλάμ σήμερα είναι μια απλή θρησκεία; Μήπως είναι κάτι πολύ παραπάνω;

Ο Χριστιανικός κόσμος σήμερα τελεί υπό πλήρη Αμερικανο-Σιωνιστική κατοχή. Καλώς ή κακώς, είναι λογικό το μίσος των αράβων απέναντι ακόμη και στους Χριστιανούς. Πώς να ξεχάσει ο μη-χριστιανικός κόσμος τα κακά που ήρθαν από τους ανθρώπους της Γηραιάς Ηπείρου; Τόσες και τόσες αποικίες, ξεριζωμοί, καταστροφές...

Ο Λευκός άνθρωπος εκτός από πολιτισμό έφερε μαζί του και την καταστροφή. Ας μην κοροϊδευόμαστε - δεν φταίνε οι εβραίοι για την σημερινή κατάσταση, εμείς οι ίδιοι φτάσαμε τα πράγματα σε αυτό το σημείο. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος ήταν ένας ηλίθιος εμφύλιος. Ο Χίτλερ, ο Τσόρτσιλ και ο Στάλιν ήταν όλοι τους Λευκοί, και όμως καθίσανε και φαγωθήκανε μεταξύ τους. Ο Μπους και ο Κλίντον μήπως δεν είναι και αυτοί Λευκοί; Ξέρω, θα μου πείτε,

την Αμερική την κυβερνούν οι εβραίοι... Οντως, αλλά ποιοι τους δώσανε το δικαίωμα να μας κυβερνήσουν; Εμείς οι ίδιοι!

Καλό λοιπόν είναι να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Ο διεθνής εβραίος δεν είναι ούτε ο απλός πολίτης του Ισραήλ, ούτε ο θρησκευόμενος εβραίος που δεν ξέρουμε στο κάτω κάτω ακριβώς και σε ποια φυλή ανήκει. Ο διεθνής εβραίος είναι ο Μπους, ο Κλίντον, ο Σαρόν, ο Μπλαιρ, ο Καραμανλής... Αυτοί είναι οι πραγματικοί εβραίοι. Βέβαια κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει ότι το Ισραήλ είναι ένα καθαρά Σιωνιστικό δημιούργημα, ενώ η Αμερική είναι εθελουσίως όργανό του.

Και ποια η αντίδραση των λευκών; Αριστερές οργανώσεις διαμαρτύρονται από καμία φορά (όποτε το θυμηθούν) για την κακή μεταχείριση των αιχμαλώτων της Αμερικής, φωνάζοντας κατά του Ιμπεριαλισμού και περιμένοντας από τον ΟΗΕ να τους σώσει, εθνικιστικές οργανώσεις που φωνάζουν ότι ο εθνικισμός τους θα μας σώσει (τώρα πως θα γίνει αυτό, ένας Άλλάχ το ξέρει!!) και, γενικώς, υπάρχει μια ηλίθια αποχαύνωση σε όλο τον λευκό κόσμο, που καταλήγει δυστυχώς σε μαζική απραξία.

Το κακό με εμάς είναι ότι μένουμε μόνο στα λόγια. Μας συνηθίσανε εξάλλου τώρα πια και τα αφεντικά μας, μας έχουν αστικοποιήσει τόσο πολύ που τρομάζουμε και μόνο στη σκέψη ότι μπορεί να υπάρχει άνθρωπος κάπου σε ένα άλλο μέρος της γης που να εξεγείρεται ενάντια στον τύραννο. Γι' αυτό αντιμετωπίζουμε και με φόβο τους Άραβες και τον επαναστατικό Ισλαμισμό τους. Μήπως δηλαδή σαν θρησκεία ο Χριστιανισμός μας είναι καλύτερος του Ισλαμισμού; Και οι δυο Ιουδαιογενείς θρησκείες είναι, με μόνη διαφορά βέβαια το ότι ο Χριστιανισμός είναι η απόλυτη θρησκεία των σκλάβων.

Και τώρα, ας δούμε κάτι άλλο. Σκεφτείτε οι Ισλαμιστές να είχαν κατακλύσει και να είχαν καταλάβει την Ευρώπη. Τι χειρότερο από τη σημερινή σκλαβιά μπορεί να υπάρξει; Σήμερα ο Καπιταλισμός μάς κατατρώγει τα σωθικά, έχουμε πραγματικά σαπίσει, το Ισλάμ είναι όαση ελευθερίας, όχι για αυτά που πρεσβεύει ως θρησκεία, αλλά γιατί, πολύ απλά, σήμερα αποτελεί την συνειδητοποιημένη εμπροσθοφυλακή της εξέγερσης ενάντια στον σύγχρονο κόσμο και τον δυνάστη του.

Ας πάψουν λοιπόν οι κάθε λογής υποκριτές να μας μιλούνε για Ισλαμικό κίνδυνο και λοιπές μπουρδολογίες. Ο κίνδυνος σήμερα είμαστε εμείς οι ίδιοι, ο αποχαυνωμένος και ηλίθιος λαός μας, που του αξίζει ένα γερό μάθημα. Είτε το θέλουμε είτε όχι, μόνο μέσω της Απόλυτης Καταστροφής του σημερινού Κόσμου θα έρθει ένα νέο αύριο. Ας ακολουθήσουμε λοιπόν το παράδειγμα των αδελφών Ισλαμιστών...

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ!

«Ας μην προκαλέσει καταπληξή το γεγονός ότι, για την αποσαφήνιση του νοήματος του Ιερού Πολέμου, θ' αναφερθούμε πρωτίστως στην Ισλαμική Παράδοση. Επί του προκειμένου, η Ισλαμική Παράδοση υποκαθιστά την Αρία Ιρανική...»

Η ιδέα του Ιερού Πολέμου διαδόθηκε στις αραβικές φυλές μέσω του Περσικού κόσμου των ιδεών. Μπορεί αναμφίβολα να μας χρησιμεύσει, οντας μια πρόσφατη αναγέννηση της Πρωταρχικής Αρίας Παράδοσης...

Στην υπό εξέταση Παράδοση, γίνεται διακρίση ανάμεσα στον Μικρό και τον Μεγάλο Ιερό Πόλεμο. Η διακρίση αυτή θεμελιώνεται σε μια ρήση του Προφήτη Μωάμεθ, ο οποίος, επιστρέφοντας από τη μάχη, έλεγε: «Από τον Μικρό Ιερό Πόλεμο, επιστρέψαμε στον Μεγάλο...»

Ο Μεγάλος Ιερός Πόλεμος ανήκει στην πνευματική τάξη. Αντίθετα, ο Μικρός Ιερός Πόλεμος είναι ο φυσικός, υλικός αγώνας, η εξωτερική διασπαση της μάχης.

Ο Μεγάλος Ιερός Πόλεμος είναι ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στους εχθρούς που έχει μέσα του. Πιο συγκεκριμένα, είναι ο αγώνας του υπερφυσικού στοιχείου του ανθρώπου ενάντια σ' οτιδήποτε ενστικτώδες, χαώδες, συνδεδεμένο με τα πάθη, στο έλεος των φυσικών δυνάμεων...

Στο πλαίσιο της Ηρωικής Παράδοσης, ο Μικρός Ιερός Πόλεμος – δηλαδή ο εξωτερικός αγώνας – χρησιμεύει ως μέσο για την πραγμάτωση του Μεγάλου Ιερού Πολέμου. Γι' αυτό, στα ιερά κείμενα, οι όροι Ιερός Πόλεμος και Δρόμος του Θεού συχνά ταυτίζονται.

Λιαβάζουμε στο Κοράνι: «Στον δρόμο του Θεού πολεμούν αυτοί που θυσιάζουν την επίγεια ζωή για χαρή της μελλουσας. Μεγάλο βραβείο θ' απονείμουμε σ' εκείνον που πολεμά και σκοτώνεται στον Δρόμο του Θεού ή σ' εκείνον που νικά»...

Εδώ, υπονοείται ο φυσικός θάνατος στη μάχη, ο λεγόμενος *mors triumphalis* – ο ένδοξος θάνατος – που αντιστοιχεί πλήρως στις κλασσικές παραδόσεις...»

Τζούλιο Τσεζάρε Αντρέα Εβολα
«Το Αγιο Δόγμα για τον Αγώνα και τη Νίκη»

*«Οι Αμερικανοί αγαπούν την Coca-Cola.
Εμείς αγαπούμε τον θάνατο.»*

Μαουλίνα Ιγγιαντουλλά
Μέλος της ΑΑ - Κάντα

Ο Όττο Στράσσερ γεννήθηκε στο Βίνταχαϊμ το 1897. Σπούδασε νομικά. Εντάχθηκε στο NSDAP το 1925. Μαζί με τον αδελφό του Γκρέγκορ, υπήρξε ένας από τους κυρίους εκπροσώπους της Σοσιαλιστικής Πτέρυγας του Εθνικοσοσιαλισμού. Το 1930, διαφώνησε με την προσέγγιση Χίτλερ – κεφαλαίου και έφυγε από το Κόμμα σχηματίζοντας το Μαύρο Μέτωπο, μια Εθνικοσοσιαλιστική κίνηση με αντιχιτλερικό προσανατολισμό. Αυτοεξορίστηκε στην Τσεχοσλοβακία κι από κει στην Ελβετία και στον Καναδά. Μετά τον Πόλεμο επέστρεψε στη Δυτική Γερμανία, όπου συνέχισε να δραστηριοποιείται πολιτικά ως Εθνικοσοσιαλιστής. Πέθανε στο Μόναχο το 1974. Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το βιβλίο του «Ο Χίτλερ κι εγώ» (1940).

Το ξεκίνημα της Σοσιαλιστικής Πτέρυγας του NSDAP

Τα θεμέλια του Στρασσερισμού

Του Όττο Στράσσερ

Μετά την πρώτη μου συνάντηση με τον Χίτλερ, παρ' όλα όσα μου έλεγε ο Γκρέγκορ, δεν είχα αποφασίσει να ενταχθώ στο κόμμα.

Συζητούσα με τον αδελφό μου, όταν ευκαιρούσε, παρακολουθούσα στενά την πρόοδο, αλλά και τα σφάλματα των ηγετών του NSDAP. Ενωθα πως μόνο η ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού μπορούσε ν' αναστήσει την πατρίδα μου, αλλά, παρά ταύτα, αρνιόμουν να συνεργαστώ ανοιχτά με τους ανθρώπους, των οποίων ηγείτο ο Αντολφ Χίτλερ.

[...]

Το 1925, οι προοπτικές άλλαξαν. Ο Χίτλερ, έχοντας αποφυλακιστεί, ξανάγινε κυρίαρχος του κινήματος στη Νότια Γερμανία, όμως η Βόρεια Γερμανία τού ήταν εν μέρει απαγορευμένη, ενώ στις επαρχίες της Πρωσσίας δεν είχε καν το δικαίωμα να μιλήσει δημόσια.

Ο Χίτλερ γνώριζε τις οργανωτικές ικανότητες του Γκρέγκορ, γνώριζε πόσο δημοφιλής ήταν ο Γκρέγκορ στους εργατές, γνώριζε τη βαθιά του εντιμότητα. Του ζήτησε λοιπόν ν' αναλάβει το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στη Βόρεια Γερμανία, αφήνοντάς του πλήρη ελευθερία δράσης.

Γι' άλλη μια φορά, ο αδελφός μου ζήτησε τη βοήθειά μου. Υπό αυτές τις συνθήκες δέχτηκα και, από την άνοιξη του 1925 εντάχθηκα στο κόμμα.

[...]

Με τον Λούντεντορφ στο πλευρό του Γκρέγκορ, μπορούσε να ξεκινήσει το μεγάλο έργο: να βρούμε μια σταθερή πλατφόρμα πολιτικής και ιδεολογικής οργάνωσης του NSDAP στον Βορρά.

Ο Χίτλερ συγχάρηκε ζωηρά τον Γκρέγκορ, όταν έμαθε ότι εντάχθηκε στον αγώνα.

«Ό,τι κι αν κάνει, θα το κάνει καλά», είπε στον αδελφό μου. «Δυο άνθρωποι σαν εσάς δεν μπορούν παρά να κερδίσουν το κόμμα.»

Στη Βόρεια Γερμανία, η κατάσταση ήταν δύσκολη, μα κι ενδιαφέρουσα. Έπρεπε ν' ανασυντάξουμε τα διασκορπισμένα μέλη του κόμματος, να τους προσφέρουμε ευφυή έντυπα, προσαρμοσμένα στο πνεύμα τους, αλλά και στις αντιλήψεις που προωθούσαμε.

Πρώτα πρώτα, εκδώσαμε μια δεκαπενθήμερη επιθεώρηση αποκλειστικά για τα στελέχη του NSDAP, την οποία ονομάσαμε Εθνικοσοσιαλιστικές Επιστολές (Nationalsozialistische Briefe).

Tο δεύτερο πράγμα που κάναμε ήταν να καταρτίσουμε ένα οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό πρόγραμμα. Ειδικά στο οικονομικό πεδίο, το πρόγραμμά μας στρεφόταν εξίσου ενάντια στον μαρξισμό και τον καπιταλισμό. Επιζητούσαμε μια νέα ισορροπία, βασισμένη σε μια κρατική φεουδαρχία. Όλα τα θεμελιώδη αγαθά θ' ανήκαν στο κράτος, το οποίο και θα εμπιστευόταν τη διαχείρισή τους στους ιδιώτες. Ο καθένας θα μπορούσε να διαχειριστεί ελεύθερα τη γη του, αλλά δεν θα μπορούσε ούτε να πουλήσει ούτε να υπενοικιάσει την κρατική περιουσία. Έτσι, επιδιώκαμε ν' αντιμετωπίσουμε την προλεταριοποίηση και να βοηθήσουμε τους συμπολίτες μας να διατηρήσουν μιαν αίσθηση ελευθερίας. Ελεύθερος είναι μόνον αυτός που δεν εξαρτάται οικονομικά από κανέναν.

Κατά τ' άλλα, εθνικοποίηση προβλεπόταν μόνο για όσα αγαθά δεν πολλαπλασιάζονται απεριόριστα. Ανάμεσά τους, οι πρώτες ύλες και η βαριά βιομηχανία μιας χώρας.

Στο πεδίο της πολιτικής, απορρίπταμε τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις και προωθούσαμε την ομοσπονδιοποίηση.

Το κοινοβούλιο, αντί ν' αποτελείται από κομματικούς εντεταλμένους, θα σχηματιζόταν από αντιπροσώπους συντεχνιών, τις οποίες διαιρούσαμε σε πέντε ομάδες: εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, βιομήχανοι και ελεύθεροι επαγγελματίες.

Η αποκεντρωμένη Γερμανία θα οργανωνόταν πολιτικά σε καντόνια, κατά το ελβετικό πρότυπο. Η Πρωσσία, διαχωρισμένη από τη Ρηνανία, την Έσση, το Αννόβερο, τη Σαξωνία και το Σλέσσιχ-Χόλσταϊν, δεν θα μπορούσε πια ν' ασκεί ηγεμονία σε βάρος της υπόλοιπης Γερμανίας. Κάθε καντόνι θα κυβερνιόταν από γηγενείς, χωρίς καμιά εξαίρεση σε ολόκληρη την κλίμακα της διοικητικής ιεραρχίας. Η ευημερία της χώρας θα εξασφαλιζόταν από την εθνικοποίηση της βαριάς βιομηχανίας και την μετατροπή των μεγάλων ιδιοκτησιών σε κρατικά φέουδα.

Ο πρωσικός μιλιταρισμός καταργούνταν από το πρόγραμμά μας και στο νέο σύνταγμα θα προβλεπόταν είτε ένας μικρός επαγγελματικός στρατός είτε μια λαϊκή πολιτοφυλακή κατά το ελβετικό πρότυπο.

Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής, ζητούσαμε φυσικά να πάψει ο εξοστρακισμός της Γερμανίας, ώστε όλες οι χώρες ν' αντιμετωπίζονται

Όττο Στράσερ

Γκρίγκορ Στράσερ

ισότιμα. Δεν εκφράζαμε εδαφικές διεκδικήσεις, ενώ για το ζήτημα των αμφισβητούμενων περιοχών με γερμανικές μειονότητες, προβλέπαμε λύση με έντιμα δημοψηφίσματα.

Μια ευρωπαϊκή ομοσπονδία, θεμελιωμένη στις ίδιες αρχές με την εσωτερική ομοσπονδία της Γερμανίας θα μετέτρεπε την - αφοπλισμένη - Ευρώπη σ' ένα αλληλέγγυο μπλοκ, εντός του οποίου κάθε χώρα θα διατηρούσε την αυτονομία της ως προς τη διοίκηση, τα έθιμα και τη θρησκεία. Η κατάργηση των δασμών θα οδηγούσε στη δημιουργία ενός αυτόνομου ευρωπαϊκού χώρου, με ελεύθερη διακίνηση τόσο των οικονομικών όσο και των πολιτιστικών αγαθών.

Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος ξέσπασε εξαιτίας της προοδευτικής απομάκρυνσης από τις παλαιές πολιτιστικές και οικονομικές αρχές. Κρίναμε επομένως, ότι η αναδημιουργία θα θεμελιωνόταν σε μια νέα τάξη, η οποία θα επανέφερε την αρμονία ανάμεσα στο κεφάλαιο και τους εργατές, ανάμεσα στο άτομο και τη συλλογικότητα.

Αρμονία - και μόνη η λέξη αποκλείει κάθε ιδέα δικτατορίας: ούτε δικτατορία μιας κοινωνικής τάξης ούτε δικτατορία μιας φυλής.

Η αρμονία θα έπρεπε επίσης να επανεγκαθιδρυθεί ανάμεσα στον Άνθρωπο και τον Θεό, ανάμεσα στον λαό και τη θρησκεία. Ο υλισμός και η θεοποίηση της τεχνολογίας οδήγησαν μετά το 1900 σε ψυχολογικά προβλήματα, που με τη σειρά τους γέννησαν μια βαθιά ανηθικότητα.

Εν συντομία, η αρμονία σε όλους τους τομείς ήταν ο πρωταρχικός στόχος του προγράμματός μας, διότι, με την εναρμόνιση των διαφορετικών τάσεων, καθίσταται δυνατή η ενότητα μέσα από την πολλαπλότητα, ενώ ταυτόχρονα αποτρέπεται η ομογενοποίηση.

«Οι εξεγέρσεις δεν γίνονται με κούφιας αγορεύσεις,
αλλά με καλά ρόπαλα. Η καθεμιά εξέγερση,
από μόνη της, δεν είναι σημαντική. Όλες μαζί όμως,
υποσκάπτουν τα θεμέλια του κράτους.»

Πέτρος Κροπότκιν

Επέλαση.
Χαρακτικό της
Βάσως Κατράκη.

Από τη
Φαιοκόκκινη Σκοπιά

Με τα πολλά «έξω οι ξένοι», ξεχάσαμε τη ρίζα του κακού

Ανεργία: οι ένοχοι και οι αυταπάτες

Του Προμηθέα Αυγερινού

Η ανεργία ως κοινωνικό φαινόμενο, είναι σε αλληλεξάρτηση με το πολιτικοοικονομικό σύστημα που εφαρμόζει η κάθε χώρα. Ανατρέχοντας την ιστορία, θα δούμε ότι η ανεργία υπήρχε στον αρχαίο κόσμο, στον μεσαιώνα και αργότερα στην φεουδαρχική εποχή, με διαφορετικά βεβαίως χαρακτηριστικά ανά τις ιστορικές περιόδους. Με την επιβολή όμως της αστικής ως κυρίαρχης τάξης και την μισθωτή δουλειά, η ανεργία όχι μόνο πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις σε όλο τον κόσμο, μα ήταν και η αφορμή ή μια από τις αφορμές για τις μεγάλες επαναστάσεις που εκδηλώθηκαν τον περασμένο αιώνα.

Η σημερινή πραγματικότητα απεικονίζει μια τραγική κατάσταση ως προς το ζήτημα που εξετάζουμε, μια κατάσταση σε παγκόσμιο επίπεδο αφού παγκόσμια είναι και η κυριαρχία της άρχουσας τάξης. Σε ορισμένες χώρες, κυρίως της Αφρικανικής ηπείρου αλλά και της Ασίας, το ποσοστό της ανεργίας πλήττει πάνω από το μισό του συνολικού πληθυσμού, με την εξαθλίωση, την φτώχεια και την ανυπαρξία ιατρικής περίθαλψης να αποτελεί καθημερινό εφιάλη. Τα κράτη αυτά βρίσκονται υπό καθεστώς ελεύθερης οικονομίας και δικτατορικών εξ Αμερικής κυβερνήσεων. Οι εμφύλιοι σπαραγμοί είναι επίσης συνηθισμένοι, με χιλιάδες νεκρούς ετησίως. Αυτά είναι λίγα μόνο παραδείγματα για να καταλάβουμε πως εννοούν οι δημοκράτες τις "ανθρωπιστικές βοήθειες" προς τον τρίτο κόσμο. Η υποκρισία σε όλο το αστικό μεγαλείο της...

Η ανεργία όμως υπάρχει και αυξάνεται με αλματώδη ρυθμό και στην Ευρώπη, παρά την αστική προπαγάνδα που προσπαθεί τεχνηέντως να συγκαλύψει, όπως μπορεί, το πρόβλημα. Για να έρθουμε στην χώρα μας, το ποσοστό της ανεργίας, σύμφωνα με έρευνες, κυμαίνεται στο 14% και, αν προσθέσουμε τους μη εγγεγραμμένους στον ΟΑΕΔ, τους

ημιαπασχολούμενους και τους εποχιακούς υπαλλήλους, το ποσοστό αυτό αγγίζει το 20% πανελλαδικά, ποσοστό από τα υψηλότερα στην Ε.Ε, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και οι υπόλοιπες Ευρωπαϊκές χώρες δεν αντιμετωπίζουν το ίδιο φαινόμενο, σε μικρότερη ή και μεγαλύτερη κλίμακα.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Η ανεργία είναι ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ του καπιταλισμού, του κοινωνικοπολιτικού δηλαδή συστήματος εξουσίας. Όσο θα υπάρχει και θα διαιωνίζεται η κυριαρχία της αστικής τάξης, εκφραζόμενης οικονομικά μέσω της ελευθερίας της αγοράς, και πολιτικά μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όχι μόνο η ανεργία δεν θα εξαλειφθεί, μα ούτε και καμία κοινωνική μάλιστα από όσες συσσωρεύσε ο αστικός υπόκοσμος στις πλάτες των λαών. Ναρκωτικά, ανασφάλιστη εργασία, εργατικά ατυχήματα, συντριβή των εργασιακών σχέσεων και πολλά άλλα, είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσει, με όλο και πιο οξυνόμενο τρόπο από δω και πέρα, το κυρίαρχο σύστημα.

Πρώτος και μεγάλος ένοχος λοιπόν το σύστημα της εκμετάλλευσης, ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός.

Ένοχοι είναι η εργοδοσία, οι κεφαλαιοκράτες και οι μεγαλοβιομήχανοι που κρατούν τα μέσα παραγωγής για δικό τους όφελος, χωρίς ποτέ οι ίδιοι να έχουν συμβάλει στην παραγωγική διαδικασία. Ο κάθε πλουτοκράτης ξεχωριστά και όλοι από κοινού συγχρόνως, επιδιώκουν το μεγαλύτερο κέρδος με το μικρότερο δυνατό κόστος. Γι'αυτό και ένας "συνεπής επιχειρηματίας" απολύει το προσωπικό της εταιρείας του για να μειώσει το κόστος του και φυσικά να δημιουργήσει νέες θέσεις ανέργων.

Το έχουμε επισημάνει πολλές φορές - και δεν θα κουραστούμε να το λέμε - ότι το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Έτσι δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι πολλές επιχειρήσεις (πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί και η Ελλάδα) "μετακομίζουν" σε άλλες χώρες όπου μπορούν να βρουν φτηνά εργατικά χέρια, κλείνοντας εργοστάσια και επιχειρήσεις στον τόπο τους, πετώντας στο δρόμο εκατοντάδες εργαζόμενους. Εθνικό κεφάλαιο δεν υπάρχει αφού η φύση του είναι υπερεθνική και ως εκ τούτου συνεπάγεται ότι το ίδιο είναι και οι μεγαλοαστοί πλουτοκράτες, δηλαδή κοσμοπολίτικα καθάρματα χωρίς συναίσθηση της καταγωγής τους.

Ένοχος είναι και το πολιτικό κατεστημένο σε ολόκληρη την Ευρώπη, είτε δεξιοί είναι στην κυβέρνηση είτε κεντροαριστεροί. Η πολιτική τους είναι ίδια και απαράλλακτη, με παραχωρήσεις και προνόμια στο μεγάλο κεφάλαιο και

επιδεικτική αδιαφορία για τις ανάγκες της εργατικής τάξης και των ανέργων. Τα ημίμετρα που κάθε λίγο αναγγέλλουν για την δήθεν μείωση της ανεργίας είναι λόγια αποπροσανατολισμού. Τα σχέδια περί ημιαπασχόλησης δεν λύνουν το πρόβλημα. Αντίθετα, το εντείνουν, αφήνοντας χιλιάδες ανέργους υπό καθεστώς ομηρίας.

ΟΙ ΑΚΡΟΔΕΞΙΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Η αστική υποτέλεια προς τους κεφαλαιοκράτες, δεν είναι κάτι το νέο και το ξεχωριστό, αποτελεί μάλιστα, κατά την γνώμη μας, τη βασική αιτία για τη σημερινή κατάσταση. Από την άλλη, υπάρχουν και αυτοί που για χάρη μικροπολιτικών σκοπών, εκμεταλλεύονται το όλο ζήτημα με αποτέλεσμα να δημιουργούν αυταπάτες όχι μόνο στους ανέργους μα και γενικότερα στο σύνολο της εργατικής τάξης και των ευρύτερα λαϊκών στρωμάτων. Αναφερόμαστε φυσικά στα ακροδεξιά κόμματα, που χωρίς αμφιβολία αποτελούν την ουρά του συστήματος.

Χαρακτικό του Georg
Sluyterman v. Langeweyde.

Τι μας λένε λοιπόν οι ακροδεξιοί για την αύξηση της ανεργίας στον τόπο μας; Ποιος ευθύνεται;

Βάσει των διακηρύξεών τους, για την ανεργία υποτίθεται ότι ευθύνονται οι μετανάστες. Θέση εντελώς αβάσιμη και αστηριχτη, που στην ουσία συγκαλύπτει το όλο πρόβλημα και βγάδι "λάδι" την αστική τάξη. Αφού όμως αυτό το επιχείρημα δείχνει να κερδίζει έδαφος στην ιδεολογική τους φαρέτρα, οφείλουμε να δώσουμε μια απάντηση.

Καταρχήν ανεργία υπήρχε και μάλιστα σε υψηλά ποσοστά και πριν έρθουν οι πρώτοι μετανάστες. Κατά τις δεκαετίες του '50 και του '60, που οι συμπατριώτες μας σύρθηκαν στα σκλαβοπάζαρα της Αμερικής και της Αυστραλίας προς αναζήτηση δουλειάς, οι μετανάστες έφταιγαν; Κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80, που και τότε δεν υπήρχαν μετανάστες, η ανεργία δεν αποτελούσε πραγματικότητα;

Λεπτομέρεια από αφίσα του NSDAP.

Λένε ότι οι μετανάστες παίρνουν τις δουλειές των Ελλήνων. Προφανώς δεν μπορούν ή δεν τους συμφέρει να καταλάβουν ότι ο μετανάστης και γενικά ο κάθε εργάτης δεν παίρνει τις δουλειές άλλων, αντίθετα με την παραγωγικότητά του δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας. Τις δουλειές παίρνει η εργοδοσία, που, όπως σημειώθηκε παραπάνω, ζητάει να παράγεται περισσότερο προϊόν με όσο το δυνατόν λιγότερα χέρια.

Εντελώς αστείο λοιπόν το επιχείρημα των εθνικιστών που το μόνο που καταφέρνει είναι να συγκαλύπτει τον κύριο ένοχο, να δηλητηριάζει τις σχέσεις της εργατικής τάξης με τους μετανάστες, (που παρεπιπτόντως το 75% αυτών είναι Ευρωπαϊκής καταγωγής) και εν τέλει να λειτουργεί διχαστικά για την αντίσταση του Λαϊκού κινήματος.

Μιας που θίγουμε το ζήτημα των μεταναστών, ας τονίσουμε ότι ο εθνικοσοσιαλισμός, ως κίνημα της εργατικής τάξης, επιδιώκει την συσπείρωση αυτής της τάξης για το γκρέμισμα του συστήματος. Οι μετανάστες είναι και αυτοί ΘΥΜΑΤΑ του καπιταλισμού, που αναγκάστηκαν να ξεριζωθούν από την χώρα τους όχι επειδή το ήθελαν, αλλά λόγω των συνθηκών που δημιουργεί ο Ιμπεριαλισμός. Την άποψη αυτή εκφράζει ο αριστερός εθνικοσοσιαλιστής Πίνο Ράουτι που είχε πει σχετικά:

«Θυμάμαι ένα ταξίδι που είχα κάνει στην Μ. Βρετανία, μαζί με μέλη της επιτροπής Υγείας του Ιταλικού κοινοβουλίου. Υπάρχουν στο Μπέρμινγχαμ περίπου 500.000 μετανάστες Πακιστανικής και Τζαμαϊκανής καταγωγής που ζουν σε αξιοθρήνητες συνθήκες. Το να βλέπω αυτά τα πλήθη που περιπλανιόντουσαν κάτω από την βροχή, κάτω από τον σκοτεινό ουρανό, υπήρξε για μένα μια φρικτή εμπειρία. Και έθεσα στον εαυτό μου το ερώτημα, μα τι κάνουν εδώ αυτοί οι άνδρες και αυτές οι γυναίκες; Ποιος τους έκανε να έρθουν; Κι ένιωσα για την κατάσταση τους ένα πραγματικό συναίσθημα αλληλεγγύης. Δεν είναι οι μετανάστες που απειλούν την ταυτότητά μας, μα αυτό το σύστημα που απειλεί συγχρόνως την ταυτότητά τους όπως και την δική μας».

Φυσικά τα ακροδεξιά γκρουπούσκουλα ανά την Ευρώπη, μη έχοντας ταξική και φυλετική συνείδηση, δημιουργούν με τις κραυγές τους ένα μικροαστικό ξενόφοβο ρατσισμό, που εμάς μας αφήνει παγερά αδιάφορους.

Μια δεύτερη ομάδα - αν και μικρότερη αριθμητικά - είναι αυτή των «φιλελευθερίζοντων ακροδεξιών» που πιστεύουν ότι για να μειωθεί η ανεργία χρειάζονται περισσότερα ξένα κεφάλαια που θα φέρουν νέες επενδύσεις και έτσι ως δια μαγείας, η ανεργία θα πάρει τέλος. Μια άποψη που θα ζήλευαν και οι ιερείς του φιλελευθερισμού κατά τα πρότυπα Μάνου, Ανδριανόπουλου,

για παράδειγμα. Μια άποψη για γέλια και για κλάματα που δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε καν.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΧΑΟΣ

Είπαμε ότι η ανεργία υπήρξε μια από τις αιτίες για τις μεγάλες επαναστάσεις του 20^{ου} αιώνα. Ίσως και στα επόμενα χρόνια σταθεί η αφορμή για ένα νέο επαναστατικό ξέσπασμα. Το μέλλον θα δείξει.

Η ανεργία μαζί με όλα τα κοινωνικά ζητήματα, βρήκαν λύση στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία αλλά και στην Σοβιετική Ρωσία. Η Γερμανία με ανέργους που μετριούνταν στα 6 εκατομμύρια, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα μηδένισε τον αριθμό τους και η εργασία έγινε δικαίωμα όλων των εργαζομένων, καθιστώντας τους παράλληλα κυρίαρχους στην γη τους. Επίσης και η Σοβιετική Ρωσία είχε αναμφίβολα πετύχει να λύσει τα βασικά προβλήματα των εργατών σε σημαντικό βαθμό.

Ο σοσιαλιστικός τρόπος οργάνωσης σε Γερμανία και Σοβιετική Ένωση έδωσε λύσεις στο κοινωνικό επίπεδο, λύσεις που ο καπιταλισμός από τη φύση του αδυνατεί να προσφέρει. Καμία αυταπάτη, σύντροφοι, ο καπιταλισμός είναι ο μόνος ένοχος και για όσο θα κυριαρχεί, η κοινωνική μιζέρια θα απλώνει τα δίκτυα της σε όλους μας.

Ο Σοσιαλισμός είναι το Μέλλον για την Κοινωνική Ανατροπή και τη Λαϊκή εξουσία.

Πίνακας
του Αλεξάντρ
Λερμνέντεφ -
Φροντώφ.

«Θα τραγουδήσουμε τα πλήθη, τα ηλεκτρισμένα απ' τη διασκέδαση και την εξέγερση (...)

Θα τραγουδήσουμε τον νυχτερινό παλμό των οπλοστασίων, τις πολυφωνικές παλίρροιες της επανάστασης στις σύγχρονες πρωτεύουσες, τα βίαια ηλεκτρικά φεγγάρια (...) Θα υμνούμε τον πόλεμο - τη μόνη υγιεινή του κόσμου - , την καταστροφική μανία του αναρχικού, τις ωραίες ιδέες που αξίζει να πεθάνεις γι' αυτές»

*Φίλιππο Τομάζο Μαρινέτι
«Μανιφέστο του Φουτουρισμού»*

Fight Club: Τρόπος ζωής

Αναδημοσίευση από το περιοδικό Dorian

Δεν είναι ότι βαρέθηκαν τη ζωή, ότι κουράστηκαν από τις αγωνίες της... την αγάπησαν πιάτοτερο από όλους αυτούς τους καλούς ανθρωπάκους με τα αμέτρητα προσωπεία, τις δουλικές ψυχές, και την ηθική των σκλάβων. Ο κόσμος του FIGHT CLUB, όπου το «φουτουριστικό μεγαλείο» συνυπάρχει με την «πρωτόγονη μανία της βίας», η «αλλοτριώση» με την «ελευθερία», η «θλίψη για τη καταστροφή της προσωπικότητας» με τη «χαρά της καταστροφής αυτού που σε καταστρέφει».

Έξω και πέρα από κάθε κοινωνικό θεσμο, συντεταγμένη πολιτεία, κράτος και δικαιοσύνη. Εκεί που τα αντιφυσικά ορία της αστικής κοινωνίας δεν υφίστανται, εκεί που το «φυσικό» επαναπροσδιορίζεται μέσα από τις ατραπούς της βίας, το άτομο ξανακερδίζει τη χαμένη προσωπικότητα του μέσα από μια νέα συλλογικότητα, πέρα από τη μαζοποίηση και το μέτριο του μέσου ανθρώπου, εκεί που η ζωή διεκδικεί τα δικαιώματά της από αυτούς που της τα αφαιρέσαν... εκεί που η κουλτούρα του περιθωρίου παίρνει τη ρεβάνς από την κυρίαρχη κουλτούρα των αστών, εκεί που η καταστροφή του υπάρχοντος δεν είναι παρά η δημιουργία του νέου, εκεί που τα λόγια του

αιώνια μαχόμενου Ζαρατούστρα είναι ο μοναδικός κανόνας: «ζήσε επικίνδυνα, αυτή είναι η μοναδική χαρά».

Το Fight club, δεν είναι παρά η απελπισμένη προσπάθεια του αλλοτριωμένου ατόμου να ξεφύγει από τα στεγανά και τα καλούπια, από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό της αστικά δομημένης κοινωνίας. Η πλοκή φλερτάρει με τον μηδενισμό, τον αναρχισμό, τον «φασισμό» (ιδωμένο ως αποθέωση της βίας), το «μέσο» γίνεται «σκοπός», ο σκοπός δεν είναι παρά η βίαιη αξίωση για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας μέσα από τον μετασχηματισμό του μεμονωμένου ανθρώπου, το μέσο η βία - προσωπική και συλλογική -, από την αυτοκαταστροφή στην καταστροφή των κοινωνικών θεσμών, της κυρίαρχης ηθικής, του υπάρχοντος κοινωνικού και πολιτικού συστήματος.

Ο βολонταρισμός του Μπερζόν, ο μηδενισμός και η αντιστροφή των αξιών του Νίτσε, ο αναρχισμός του Μπακούνιν, η βία ενός Σορέλ, ο κοινοτισμός του Προυντόν ίσως ακόμα και η πολιτιστική πάλη του Γκράμσι, στοιχεία που συνοπογράφουν στο Fight Club.

Οι άγριες κραυγές που ξεπηδούν από τον ήρωα θυμίζουν τα λόγια του Ντ' Αννούτσιο: «όλα όσα υπάρχουν σήμερα δεν είναι τίποτα, είναι σκουπίδια, θάνατος που αντιτίθεται στη ζωή. Το πρώτο που πρέπει να κάνει κανείς σήμερα είναι να βεβηλώσει τα πάντα. Μια μέρα, θα κατέβω στους δρόμους».

Και πράγματι, ο ήρωας του Fight Club κατεβαίνει στους δρόμους, στα σοκάκια και στα υπόγεια, αντιπαλεύει την ηθική των αστών, τον καταναλωτισμό της σύγχρονης κοινωνίας, τις μηχανιστικές αξίες που δομούν το κοινωνικό status.

Περιφρονεί τον κοινωνικό περίγυρο του οποίου αποτελούσε «εκλεκτό» μέλος μέχρι τη στιγμή της βίαιης συνειδητοποίησής του, γελοιοποιεί τις κοινωνικές ιεραρχίες - παράγωγο κάθε αστικής κοινωνίας - ενώ κάποτε υποτασσόταν ηθελημένα ή αθέλητα σε αυτές (βλ. τον διευθυντή του στο χώρο εργασίας του).

Ξαφνικά, διακρίνει και πίσω από τις αστραφτερές «βιτρίνες», εκεί που μέχρι χτες υπήρξε «τυφλός», σήμερα εξεγείρεται με όλο του το είναι. Βαδίζει πλέον στο περιθώριο και αντιλαμβάνεται αυτό που οι συνάνθρωποί του, μέσα στον μακάριο ύπνο τους δεν θα αντιληφθούν ποτέ: «εσύ δεν είσαι εσύ, αλλά τα υπάρχοντά σου, οι καναπέδες σου, το γραφείο σου, το πολυτελές αμάξι σου, τα πράγματα που κατέχεις κατέχουν εσένα». Διεκδικεί με πάθος το μέλλον του, αυτά που τόσα χρόνια του έκλεψε το παρελθόν του και η υποταγή

του στο φαύλο κύκλο ενός status ολότελα απογυμνωμένου από κάθε αξιόλογο πολιτιστικό έρεισμα.

Την ίδια ώρα που προσπαθεί να πλάσει μέσα του έναν καινούργιο άνθρωπο, συνειδητοποιεί ότι η βία δεν αποτελεί παρά υψίστη αξία, στο βαθμό που του χαρίζει εκείνες τις ακραίες στιγμές, τις στιγμές αληθινής ελευθερίας.

Με τρόπο δραματικά αυτοκαταστροφικό που θα καταλήξει αργότερα σε προσπάθεια καταστροφής των κοινωνικών δομών, (μέσα από τις τάξεις μιας «τρομοκρατικής» οργάνωσης) στιγματίζει την ευτελή, χυδαία και γεμάτη ιδιοτέλεια ζωή του σύγχρονου αστού, ενώ ταυτόχρονα εξυψώνει σε ανώτερες αρετές το «εξαιρετικό» που δεν μπορεί παρά να είναι επιθετικό, το μεγαλεπήβολο που είναι βαθιά ανήθικο - σύμφωνα με τα ταμπού της αστικής κοινωνίας πάντα - αντιπαραθέτοντας στον «κοινωνικά θεσμοθετημένο κομφορμισμό» το περιπετειώδες και την άγρια ομορφιά της πάλης μέχρι εσχάτων.

Όλα αυτά θυμίζουν εκείνα τα ειρωνικά χαμόγελα ενός Μαρινέττι και του κινήματος των Ιταλών φουτουριστών, πριν βέβαια σαπίσουν στις καθεστωτικές αντιλήψεις και πρακτικές του «υπαρκτού φασισμού» και της αστυνομοκρατίας.

*Η βία χαρίζει
στιγμές αληθινής
ελευθερίας.
Στιγμιότυπο από
την ταινία.*

Οι ρίζες του Fight club βρίσκονται σε ένα ολόκληρο σύμπλεγμα από πολιτιστικές, φιλοσοφικές, πολιτικές και κοινωνικές τάσεις που ενυπάρχουν ως αυτόνομη δυναμική στο άλλο πρόσωπο του Ιανού κάθε σύγχρονης αστικής κοινωνίας. Με άλλα λόγια, μέσα από την αλλοτρίωση, θα έλθει η πολυπόθητη ελευθερία, μέσα από τον θάνατο η ανάσταση.

Ο ήρωας απομακρύνεται, αργά αλλά σταθερά, από τις κυρίαρχες συλλογιστικές των σύγχρονων κοινωνιών. Οραματίζεται μια καινούργια ράτσα ελεύθερων πνευμάτων, κραταιωμένη στον πόλεμο, στη μοναξιά, και στο μεγάλο κίνδυνο, μ' ένα είδος ευγενικής διαστροφής, που θα μας απαλλάξει οριστικά και αμετάκλητα από την αντι-φυσική όσο και αντι-ανθρώπινη «χριστιανική αγάπη προς τον πλησίον».

Με άλλα λόγια ο ήρωάς μας, ως αναρχικός, δε μπορεί και δεν είναι Τολστοϊκός! «Η τραγωδία δεν πεθαίνει ποτέ» κραυγάζει με πάθος, προσπαθώντας να ξεφύγει από τη καλοστημένη, κακόγουστη και αντι-αισθητική φαρσοκωμωδία της αστικής ζωής που χαρακτηρίζεται από συνεχιζόμενους συμβιβασμούς και υποταγές κάθε είδους. Οι πρακτικές του φιλοδοξούν να κάνουν θρύψαλα το κοινωνικό συμβόλαιο, βασικό πυλώνα κάθε μοντέρνας αστικής δημοκρατίας.

Σε ένα κόσμο όλο και πιο κομφορμιστικό, αναισθητο, σε έναν κόσμο που δεν χαράζονται πια νέοι δρόμοι, αλλά μονάχα οι παλαιοί, σε ένα κόσμο που αυτοπεριορίζεται με νόμους, γραπτούς και άγραφους κανόνες, με ηθικά ταμπού και προκαταλήψεις, ο άγριος πόλεμος μεταξύ των κοινωνικών θεσμών και των μελών του Fight Club δε μπορεί παρά να εξελισσεται σε σκοπό ζωής και αγώνα μέχρι θανάτου.

*«Όσοι δεν υπερασπίζονται τον εαυτό τους πεθαίνουν, όσοι δεν πεθαίνουν
θάβονται ζωντανοί μέσα στις φυλακές, στα αναμορφωτήρια, στα χαμόσπιτα των
εργατικών συνοικιών, στα πέτρινα φέρετρα των πολυκατοικιών, στα ασφυκτικά
νηπιαγωγεία και σχολεία, μέσα σε ολοκαίνουργιες κουζίνες και κρεβατοκάμαρες
γεμάτες φανταχτερά έπιπλα, αγορασμένα επί πιστώσει.*

Αρχίστε την ένοπλη αντίσταση τώρα! Δημιουργήστε τον Κόκκινο Στρατό!»

Ουλρίκε Μάινχοφ,

Φεβρουάριος 1970,

Φράξια Κόκκινος Στρατός

Ο «Κόκκινος Στρατός» μπορεί βέβαια να μη δημιουργείται στο έργο, ωστόσο δημιουργείται κάτι ανάλογο, το Fight Club, ένας στρατός από

επαναστατημένους με κύριο στόχο το γενικευμένο χάος, τη κοινωνικοποίηση του τρόμου, τη τρομοκρατία αυτών που τόσα χρόνια τρομοκρατούν (βλ. το σχέδιο χάος). Η μάχη δεν στηρίζεται σε νόμιμα μέσα, αντιβαίνει τις θεμελιώδεις «αξίες» των «δημοκρατικών» πολιτευμάτων, τον λόγο πλέον έχουν τα όπλα.

Ο άνδρες του Fight Club πολεμούν μια κοινωνία που ζητά σεβασμό, ενώ η ίδια δεν σέβεται τίποτα, πολεμούν τη κοινωνία με τα ίδια μέσα που χρησιμοποιεί και αυτή ενάντια στους «τρελούς», τους «ψυχικά αρρώστους», που, ενώ οι τελευταίοι είναι δημιουργήματα της ίδιας, τους αποκλείει και τους εξοντώνει μέσα στις φυλακές, τα ψυχιατρεία, τα αναμορφωτήρια, τις εκτελέσεις.

Το κράτος, η δικαιοσύνη, η νομιμότητα, η καριέρα, οι κοινωνικές ελίτ και οι κοινωνικές ιεραρχίες αποτελούν τον εχθρό, που μέσα από τον αγώνα εναντίον τους, οι άνδρες του Fight Club ξαναβρίσκουν τη χαμένη ανθρωπιά και αθωότητα, που τους έκλεψαν οι μάντζερ, το life style, τα γραφεία, και τα πολυτελή έπιπλα και διαμερίσματα.

Οι άνδρες της τρομοκρατικής μας οργάνωσης δεν είναι απλά κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια και τάξη, είναι κάτι το πολύ περισσότερο από αυτό:

Είναι επικίνδυνοι για εκείνη την κοινωνία που τους ήθελε πετυχημένους υπαλληλάκους της μιας ή της άλλης επιχείρησης, που τους φόρεσε κουστούμι και μάσκες ομορφιάς για να καλύψουν το τίποτε και το τιποτένιο, επικίνδυνοι για εκείνη τη κοινωνία που τους έντυσε με τη στολή του εργάτη και τους άφησε να σαπίζουν από το πρωί μέχρι το βράδυ στα εργοτάξια, για εκείνα τα κράτη που ξόδευαν δισ. για τα διαστημικά προγράμματα, ενώ την ίδια ώρα υπήρχαν δισεκατομμύρια άνθρωποι πάνω στη γη που πέθαιναν της πείνας, για όλους εκείνους τους φιλάνθρωπους αφέντες που μίλαγαν για Χριστιανική αγάπη, ενώ ποτέ δε δάκρυσαν για τον θάνατο ενός αλήτη.

Ο άξονας, γύρω από τον οποίο κινείται το Fight Club, είναι η βία και, για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι, η αποθέωση της βίας, ως απάντηση στη βία των κοινωνικών θεσμών από τη μία και, από την άλλη, ως αυτοσκοπός και προσωπική λύτρωση από την μετριότητα του μέσου ανθρώπου. Αυτός ο διττός χαρακτήρας της αποτελεί τον πυρήνα σκέψης, κατά την γνώμη μας, του όλου έργου. Η βία των κοινωνικών θεσμών πέρα από τη σωματική τους διάσταση (βασανιστήρια, πιστόλια που εκπυρσοκροτούν τυχαία) δε παύουν να έχουν και τη ψυχολογική.

Το άγχος, με το οποίο γεμίζει τον άνθρωπο ο αστικός τρόπος ζωής, για τον μέσο αστό διοχετεύεται ενάντια στον εαυτό του με πονοκεφάλους, ζαλάδες, σεξουαλική ανικανότητα, δερματικές ασθένειες, στομαχόπονους (βλ. την

αντιψυχιατρική κολεκτίβα Χαϊδελβέργης). Ε, λοιπόν, οι άνδρες του Fight Club τόλμησαν όλο αυτό το άγχος της καθημερινότητας να το μετατρέψουν σε μίσος για τους κοινωνικούς θεσμούς, συσσωρεύοντας μια δυναμική δεκαετιών, ξεσπώντας πρώτα στους εαυτούς τους και ύστερα στην αστική κοινωνία.

Τα ΜΜΕ που δημιουργούν πλαστές ανάγκες και αλλοτριώνουν τον άνθρωπο («πόσο λυπάμαι τους body builder που πασχίζουν να μοιάσουν στις πολυτελείς αφίσες,» λέει ο πρωταγωνιστής), η νόμιμη εκμετάλλευση και η θεσμοθετημένη βία του κράτους που έχει το μονοπώλιο στην άσκηση της, οι αστυνομικές αρχές που δολοφονούν πισώπλατα έναν από τους συντρόφους τους (μέλος του Fight Club) παράνομα και αντισυνταγματικά, έστω και για αυτές τις υποτυπώδεις κατακτήσεις της αστικής δημοκρατίας, όλα αυτά συντελούν στο γεγονός ότι η συνειδητοποίηση γίνεται με ακόμα πιο βίαιο τρόπο και φυσικά θα ξεσπάσει με τρόπο δραματικό ενάντια στα πέτρινα φέρετρα των πολυκατοικιών, τα οποία θα καταρρέουν το ένα μετά το άλλο - σε μια συγκλονιστική εικόνα - κάτω από τα ανελέητα χτυπήματα της δυναμίτιδας.

Για τα μέλη του Fight Club, δεν υπάρχει «οικογένεια» πλέον, ονοματεπώνυμο, ζουν μια διπλή ζωή όπως διπρόσωπη είναι και η κοινωνία εντός της οποίας μεγάλωσαν. Οι ταυτότητες της συγκροτημένης πολιτείας καίγονται, σχηματίζουν μια δικιά τους κοινότητα σε αντιδιαστολή με τη κοινωνία.

«Είναι η γενιά των ανδρών που ανατράφηκαν από γυναίκες», που «έχοντας χάσει κάθε ελπίδα για το μέλλον είναι πραγματικά ελεύθεροι», «τα απόβλητα της ιστορίας», που «η τηλεόραση τους έκανε να πιστέψουν ότι μια μέρα θα γίνουν σπουδαίοι και τρανοί και τελικά δε θα γίνουν τίποτε», «που τα έχουν χάσει όλα και είναι πραγματικά ελεύθεροι για πραγματική δράση» (ατάκες από το έργο), είναι τα παιδιά που θα αρχίσουν να σπάνε αμάξια, να παίρνουν πορτοφόλια, να απειλούν με τα όπλα τους περαστικούς, να βάζουν βόμβες, καταστρέφοντας ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή τους σάπιζε την ψυχή τους.

Με αυτό τον τρόπο θα εκδικηθούν την κοινωνία για ό,τι τους στέρησε και θα αποκτήσουν τις πολύτιμες εμπειρίες που χρειάζεται η «ποίηση της δράσης», η «χαρά της καταστροφής» η «θέληση της δυνάμεως». «Θα έδερναν αν μπορούσαν τον Γκάντι» που δεν αντιπροσωπεύει παρά τον πασιφισμό και την έσχατη υποταγή, στο δόγμα «να γυρνάς και το άλλο μάγουλο» αντιπαραθέτουν τον ατομικιστικό εγωισμό Νιτσεικής απόχρωσης, παλεύουν, αγωνίζονται, σε μια κοινωνία εφησυχασμένη, γενικά και αόριστα δημοκρατική, που έχει ήδη πεθάνει πνευματικά και τώρα αποσυντίθεται και

υλικά, που βρωμάει το πτώμα της, προϊόντα της οποίας είναι και αυτοί, που σπρώχνοντάς την ως τις έσχατες συνέπειές της, τη παρθενοποιούν μέσα από την «αμαρτία», την αναγεννούν μέσα από τον θάνατο και της ξαναδίνουν νόημα διαμέσου της ωμής βίας.

Συνειδητοποιούν αυτό που συνειδητοποιεί ήδη από τον μεσοπόλεμο ο αυτόχειρας Καρτωτάκης: «λευτεριά θα σε αγοράζουν έμποροι και κονσόρτσια». Και έτσι κάνουν το μεγάλο άλμα. Ξεφεύγουν από το κοινωνικά αποδεκτό, το οποίο είναι πλαστό, πραγματοποιούν τη ρήξη με τους θεσμούς της συντεταγμένης πολιτείας, εξεγείρονται ενάντια σε όλους και σε όλα, ακόμα και ενάντια στον εαυτό τους, ενάντια στο μικροαστικό κτήνος που κρύβουν μέσα τους.

«Είσαι ένας κοινός ανθρωπάκος (...) Φοβάσαι να κοιτάξεις τον εαυτό σου ανθρωπάκο και τον περιφρονείς, φοβάσαι την κριτική (...) Στιγματίζεις τον μεγάλο άνθρωπο σαν ένα είδος εγκληματία ή σαν ένα ψυχωτικό. Γιατί ο μεγάλος άνθρωπος, αντίθετα με σένα, δε βάζει σκοπό στη ζωή του τα λεφτά, ή τον καλό κοινωνικά γάμο των κοριτσιών του, ή την πολιτική σταδιοδρομία, ή τους ακαδημαϊκούς τίτλους, ή το βραβείο Νόμπελ. Τον αποκαλείς τρελό και ακοινωνήτο και τον συγκρίνεις με σένα, το πρότυπο της «ομαλότητας», τον "Homo Normalize".

*Βίλχελμ Ράιχ
«Άκου ανθρωπάκο»*

Τις στιγμές της βίαιης συνειδητοποίησης, ο ήρωας υπάρχει και αντιλαμβάνεται τον κόσμο πέρα από το καλό και το κακό, πέρα από ότι σκλαβώνει τον άνθρωπο υποτάσσοντάς τον κρυφά ή φανερά στο άθλιο εξουσιαστικό σύμπλεγμα της αστικής κοινωνίας. Πρέπει και θέλει να ζήσει ελεύθερος, ανήθικα, βίαια, αυτοκαταστροφικά, και να ολοκληρώσει τη ζωή του με ένα, εν πολλοίς τραγικό Βαγκνεरिकό φινάλε.

«Έξω από τα συντάγματα της αστικής «δημοκρατίας», τη νομιμότητα, το «δίκαιο» και την υποκρισία, τη δήθεν καλοσύνη των συνανθρώπων του, τις δομές της «φιλελεύθερης» «κοινωνίας».

Γνωρίζει ότι εκτός της κοινωνίας δεν μπορεί να βρεθεί, άρα εξοστρακίζεται στο περιθώριο αυτής. Ζει πλέον για να καταστρέφει και αυτό θυμίζει σίγουρα τον προσωπικό φίλο του Μ.Μπακούνιν, Σεργκέι Νετσάγιεφ (βλ. Νετσάγιεφ «Η κατήχηση του επαναστάτη»). Δεν είναι παρά μεγάλοι άνθρωποι – τα μέλη του Fight Club – και που ανάμεσα στη μικρότητα, τη μετριότητα της

«δημοκρατικής» αστικής κοινωνίας, ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους που ο Βίλχελμ Ράιχ προτρέπει να ακούσουν τα τραγικά και θλιμμένα του λόγια (βλ. Βίλχελμ Ράιχ «Άκου ανθρώπακο») μεγαλουργούν με τον δικό τους μοναδικό τρόπο, τον ποιητικό και εκστασιακό τρόπο της βίας, της αυτοργάνωσης, της αυτοδιάθεσης των ψυχών και των σωμάτων τους.

Κηρύσσουν τον πόλεμο ενάντια σε έναν κόσμο που τον έχει γεννήσει ήδη – τον πόλεμο – ο ίδιος, η «αντικοινωνικότητά» τους, συμβαδίζει με έναν βαθύ, αναπτυσσόμενο μέρα με τη μέρα κοινοτισμό, κραταιωμένο στη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη μεταξύ αυτών που μοιράζονται τα ίδια μίσση και πάθη, τις ίδιες αγωνίες, την ίδια αηδία για τον κοινωνικό περίγυρο και τις αστικές δομές, το κράτος και τη νομιμότητα, τη ζωή δίχως περιπέτειες του αστού.

Στον κόσμο του Fight Club, η έννοια του πολίτη δεν υφίσταται με τα τυπικά κριτήρια μιας αστικής δημοκρατίας, ή για να ακριβολογούμε στο Fight Club ο πολίτης υπάρχει ως τέτοιος στο βαθμό που παλεύει και μάχεται με κάθε μέσο, νόμιμο ή παράνομο.

Πολίτης στο Fight Club είναι μόνον όποιος μάχεται. Στιγμιότυπο από την ταινία.

Ο ενεργός άνθρωπος δεν είναι αυτός που ψηφίζει και διαβάζει την εφημερίδα του, προσπαθώντας να ενημερωθεί ώστε να διαμορφώσει άποψη και κρίση.

Το ενεργό κοινωνικό υποκείμενο είναι αυτό που αντιδρά στις «νόμιμες» διαδικασίες του κράτους και της κοινωνίας, οι οποίες εκλαμβάνονται λόγω της αστικής τους φύσης εξ' ορισμού ως αρνητικές, συνειδητά ή ασυνειδητά, οργανωμένα ή σπασμωδικά, ατομικά ή ομαδικά.

Στη κοινωνία της κατανάλωσης και του θανάτου των ιδεολογιών, στο παγκόσμιο χωριό της έσχατης εξαθλίωσης και της εξόντωσης της προσωπικότητας, όπου βασιλεύει το «μέτριο», το «ποταπό», η «καταξίωση» και η «καριέρα» οι άνδρες του Fight Club φιλοδοξούν μέσα από το «σχέδιο ΧΑΟΣ» να επαναφέρουν τη τάξη (order), της άφθαρτης και αιώνιας αξίας της βίας.

Η τρομοκρατία λοιπόν που εξαπολύουν χαρακτηρίζει με την ανάπτυξή της, τον εκφυλισμό των παραδοσιακών μορφών εξουσίας (είτε δημοκρατικών, είτε δικτατορικών).

Στους κόλπους μιας κοινωνίας που δε ζει πλέον παρά για την άνεση και την ασφάλεια, το Fight Club μαρτυρεί επίσης ότι, αλίμονο, ο άνθρωπος είναι το μόνο ον επί της γης, που πεθαίνει και που σκοτώνει, μεταξύ των άλλων, και για ιδέες...

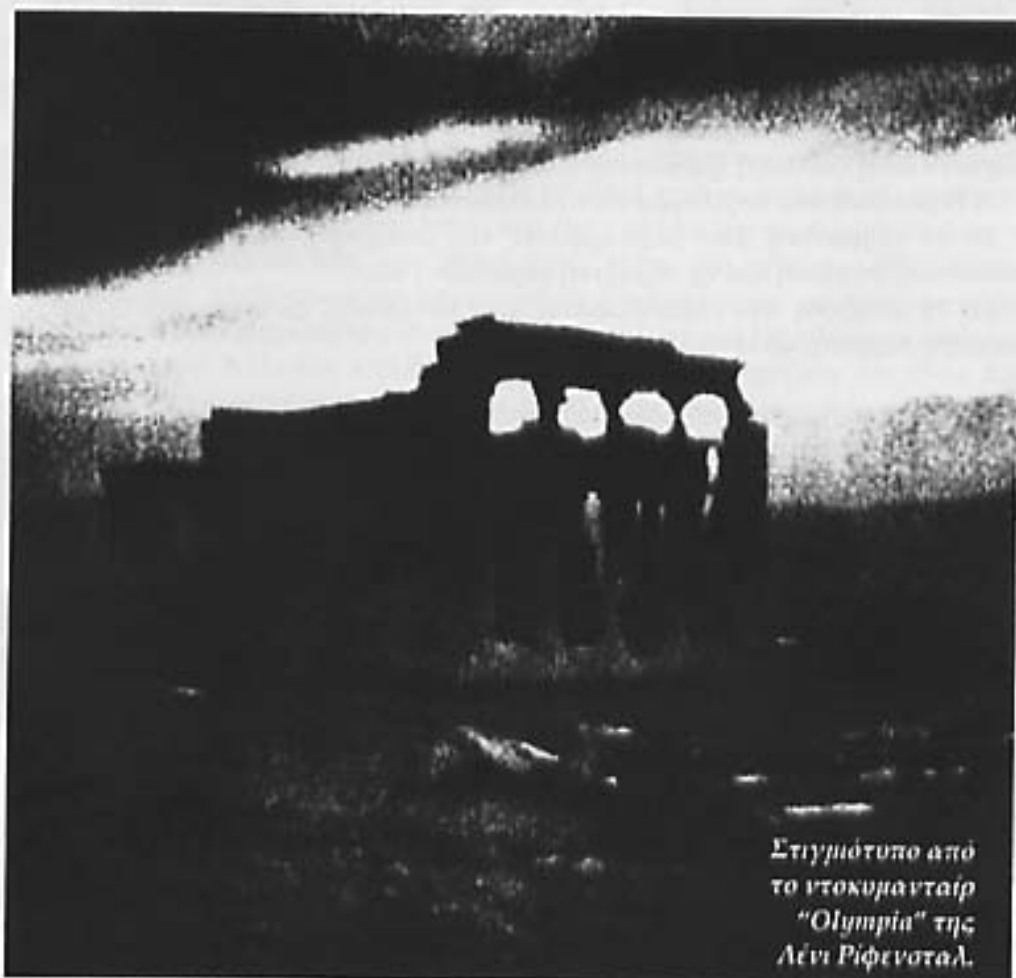
Υστατο χρέος.
Χαρακτικό της
Βάσως Κατράκη.

Ένας από τους πυλώνες του πολιτισμού των Αρίων

Ινδοευρωπαϊκή Ομογλωσσία

Του Αίμονα Φωτεινού

Στιγμιότυπο από
το ντοκυμανταίρ
"Ολυμπία" της
Λέιι Ρίφενσταλ.

Με το όνομα αυτό είναι γνωστές οι περισσότερες γλώσσες που μιλιούνται στην Ευρώπη και την Ασία και έχουν κοινή προέλευση, κοινή καταγωγή. Δεν υπάγονται σ' αυτές η φινλανδική, η εσθονική, η ουγγρική, η τουρκική, η βασκική, η αραβική και η εβραϊκή. Μερικές ινδοευρωπαϊκές γλώσσες μεταδόθηκαν στην Αμερική, Αφρική και Αυστραλία από τις αποικιακές ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Η ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία περιλαμβάνει έντεκα γλώσσες, μερικές από τις οποίες έχουν ήδη εξαφανιστεί. Αυτές είναι :

1) Η τοχαρική, που μιλιόταν άλλοτε στο κινεζικό Τουρκεστάν και έχει πάψει να μιλιέται πια.

2) Η ινδοαριανή, που μιλιέται κυρίως στην Ινδία και χωρίζεται στις βεδική, σανσκριτική, βεγγαλική, σιγκαλική, μαχρατική και άλλες.

3) Η ιρανική που περιλαμβάνει τις: αρχαία περσική, μηδική, πεχλεβική, σύγχρονη περσική, κουρδική και άλλες.

4) Η αρμενική που μιλιέται από τους Αρμένιους.

5) Η ελληνική που περιλαμβάνει τις διαλέκτους: μυκηναϊκή, ομηρική, ιωνική, αττική και νεοελληνική (δημοτική).

6) Η χεττιτική, που έπαψε να μιλιέται εκτός από ένα ορισμένο τμήμα της Ινδίας.

7) Η κελτική στην οποία ανήκουν η ουαλική, ιρλανδική και η βρετανική.

8) Η ιταλική που περιλαμβάνει τις: λατινική, σύγχρονη ιταλική, ισπανική, πορτογαλική, γαλλική, ρουμανική και προβηγκιανή.

9) Η βαλτική που περιλαμβάνει τη λιθουανική και τη λετονική.

10) Η γερμανική που περιλαμβάνει τις: σουηδική, δανική, νορβηγική, ισλανδική, αγγλική και τη σημερινή γερμανική και

11) Η σλαβική που περιλαμβάνει τις: πολωνική, ρωσική, βουλγαρική, τσεχική, σερβική, κροατική και άλλες.

Η συγγένεια των παραπάνω γλωσσών αποδείχτηκε από τον Γερμανό Μποπ, ο οποίος μελέτησε την γραμματική συγγένεια των αρχαϊκών τύπων ορισμένων παλιών γλωσσών, όπως είναι η ελληνική, η χεττιτική, η λιθουανική και άλλες. Συγκρίνοντας τους αρχαίους τύπους των γλωσσών αυτών έβγαλε το συμπέρασμα της κοινής καταγωγής τους. Έτσι το αρχαίο ελληνικό εἰμί στη χεττιτική είναι esmi, στη σανσκριτική asmī και στη λιθουανική esmi.

Όπως φαίνεται από το παραπάνω παράδειγμα, οι γλώσσες αυτές έχουν πολλές ομοιότητες που αποδεικνύουν τη συγγενειά τους. Ο Μποπ συνέχισε τη μελέτη της συγκριτικής γραμματικής και με άλλες γλώσσες και επιβεβαίωσε τα συμπεράσματά του. Έτσι απορρίφθηκε η παλιά αντίληψη, ότι μητέρα όλων των γλωσσών είναι η εβραϊκή.

Άλλοτε χώριζαν την ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία σε δύο ομάδες ανάλογα με τη γραφή του αριθμού δέκα : στη δυτική και στην ανατολική. Η δυτική γραφή του δέκα είναι κέντουμ (centum) και η ανατολική σάτεμ (satem). Ο χωρισμός αυτός είναι σωστός από γλωσσολογική άποψη, αλλά δεν ανταποκρίνεται στη γεωγραφική τοποθέτηση. Το κέντουμ μιλιέται στην Ευρώπη, στη Δύση, αλλά συναντιέται και σ' ορισμένες γλώσσες της Ανατολής, όπως στη χεττιτική και στην τοχαρική γλώσσα.

Από τυπολογική άποψη, η ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία θεωρείται από τις πιο τέλειες. Στην «πρωτοϊνδοευρωπαϊκή» υπάρχει σαφής διαχωρισμός μεταξύ των ονομάτων, των αντωνυμιών και των ρημάτων. Καθένα απ'αυτά έχει τη δική του κλίση, διάφορη των άλλων. Τα ονόματα - ουσιαστικά και επίθετα στην αρχή ταυτίζονται και πολύ αργότερα χωρίζονται σε ιδιαίτερες ομάδες. Χωρίζονται επίσης σε δύο γένη, στα έμψυχα (αρσενικά-θηλυκά) και στα άψυχα (ουδέτερα) και έχουν οκτώ πτώσεις: ονομαστική, κλητική, αιτιατική, γενική, δοτική, αφαιρετική, επαναληπτική, τοπική. Κάθε πτώση έχει και τη

δική της κατάληξη. Τα ρήματα παρουσιάζονται με λίγους και ορισμένους χρόνους και μόνο στην ενεργητική και μέση φωνή.

Από τις κλιτές λέξεις, με την πάροδο του χρόνου, προήλθαν τα επιρρημάτα και από μερικά εξ'αυτών προήλθαν οι προθέσεις. Από τις αναφορικές αντωνυμίες προήλθαν οι σύνδεσμοι που αποτελούν τον επιρρηματικό τύπο τους. Με την εξέλιξη της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας ορισμένες πτώσεις χάνουν την αξία τους, τα ρήματα σταθεροποιούνται και εμφανίζονται νέοι χρόνοι. Πολύ αργότερα παρουσιάζεται και ένας νέος γραμματικός τύπος, το άρθρο.

Για την καταγωγή της ινδοευρωπαϊκής ομογλωσσίας, δηλαδή το που πρωτομιλήθηκε, άλλοτε υποστήριζαν ότι ξεκίνησε από την κεντρική Ασία. Σήμερα πιστεύεται ότι πρωτοπαρουσιάστηκε στη βόρεια Γερμανία και στις σιβηρικές στέπες και από κει, με τις μετακινήσεις των νομάδων, εξαπλώθηκε την 3^η με 2^η χιλιετηρίδα π.χ στην υπόλοιπη Ευρώπη και στην Ασία. Εκεί καθεμιά γλώσσα αναπτύχθηκε ανεξάρτητα, αναμείχθηκε με άλλες, που προϋπήρχαν στις περιοχές όπου έκαναν την εγκατάστασή τους οι νομάδες ή με γειτονικές και εξελίχθηκαν στις μορφές που υπάρχουν σήμερα.

Γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι, πριν χιλιάδες χρόνια, οι Άριοι (Λευκοί) είχαν επεκταθεί μέχρι τα βάθη της Ασίας και είχαν μεταφέρει τις συνήθειές τους, τις παραδόσεις και τα ήθη και έθιμά τους. Μόνο μια τέτοιου είδους μαζική μετακίνηση πληθυσμών θα μπορούσε να δικαιολογήσει τις ομοιότητες που υπάρχουν στις ευρωπαϊκές γλώσσες καθώς και σε πολλές γλώσσες ασιατικές μεταξύ τους. Άλλωστε πολλοί ανθρωπολόγοι υποστηρίζουν ότι ένας λαός δέχεται τη γλώσσα κάποιου άλλου, μόνο στην περίπτωση που έχει υποστεί προηγούμενως φυλετική-πληθυσμιακή διαφοροποίηση-αλλοτριώση.

Αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αρκετές χιλιάδες χρόνια πριν, η «αυτοκρατορία» του λευκού ανθρώπου είχε εξαπλωθεί σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο κι όχι μόνο.

Βέβαια το στοιχείο της κοινής γλώσσας δε μαρτυρά πάντοτε την κοινή καταγωγή κάποιων λαών ή τη φυλετική ομοιογένεια, δηλαδή το «όμαιμον» ενός λαού. Υπάρχουν περιπτώσεις λαών που ενώ μιλούν ινδοευρωπαϊκές-άριες γλώσσες, φυλετικά δεν ανήκουν στην ευρωπαϊκή-λευκή ομοεθνία ή εν πάσει περιπτώσει δεν έχουν μεγάλο ποσοστό αρίου αίματος. Τέτοιο παράδειγμα αποτελούν οι Αρμένιοι που αν και η γλώσσα τους είναι άρτια, φυλετικά δεν είναι άριοι. Αντίστοιχα υπάρχουν και λαοί οι οποίοι μιλούν μη άριες γλώσσες όπως οι Τούρκοι των οποίων η γλώσσα είναι τουρανική-τουρκική, αλλά ένα αξιόλογο ποσοστό τους είναι άριοι ή τουλάχιστον έχουν μεγάλο ποσοστό αρίου αίματος. (Ιδίως οι κατοικούντες στα παράλια της μικράς Ασίας. Η πλειοψηφία βέβαια είναι φυλετικά ένα κράμα αρμενοειδούς-τουρανικού τύπου).

Αναφέραμε προηγούμενως ότι ο Λευκός άνθρωπος είχε επεκταθεί προϊστορικά σε ολόκληρο τον κόσμο. Σε αυτό συνηγορεί το γεγονός ότι το σύμβολο του αγκυλωτού σταυρού εμφανίζεται από τον ευρωπαϊκό βορρά και σε ολόκληρη την Ευρώπη, μέχρι το Θιβέτ και τη Μογγολία. Πρόκειται για ένα καθαρά άριο σύμβολο, αφού δεν εμφανίζεται σε καμία πολιτιστική εκδήλωση σημιτικών-ιουδαιογενών λαών. Συνηγορεί επίσης η αναφορά του Rosenberg για την εμφάνιση ξανθού ανθρώπου στην Κίνα ή η ανακάλυψη σκελετού νορδικού ανθρώπου που κατοικούσε στην Αμερική από το 9000 π.χ..

Άλλο ένα στοιχείο που συνηγορεί σ'αυτή την άποψη είναι οι μαιάνδροι που διακοσμούν αρχαίους ναούς στην κεντρική και λατινική Αμερική, κάτι που μπορεί να υποδηλώνει τη μετακίνηση ελληνικών φύλων στην Αμερική. Επομένως όλα αυτά τα ευρωπαϊκά-άρια φύλα, λογικό είναι να μετέδωσαν και τις γλώσσες τους στους λαούς με τους οποίους ήρθαν σε επαφή.

Τέλος, το πού πρωτομιλήθηκε η λεγόμενη «πρωτοϊνδοευρωπαϊκή» δε μπορούμε να το γνωρίζουμε με βεβαιότητα λόγω ανυπαρξίας επαρκών στοιχείων. Υπάρχουν κάποιοι που ισχυρίζονται ότι ξεκίνησε από τη Μέση Ανατολή. Κάποιοι άλλοι υποστηρίζουν ότι ξεκίνησε από την περιοχή όπου βρίσκεται σήμερα η Λιθουανία, από την κεντρική Ευρώπη ή από τον ευρύτερο χώρο των Βαλκανίων. Όλα είναι υπό εξέταση, αυτό που έχει όμως σημασία είναι ότι η ΙΕ ομογλωσσία καταδεικνύει το μεγαλείο του Λευκού ανθρώπου.

Ναϊάδα, Γλυπτό του Fritz Klimsch. Περίοδος Γ' Ράιχ.

Παλαιοευρωπαϊκοί Πολιτισμοί (β')

Του Άρθουρ Κεμπ

Απόσπασμα από το βιβλίο του
«Η πορεία των Τιτάνων - Ιστορία της Λευκής Φυλής»

- ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ -

Λεπτομέρεια από ετρουσκική σαρκοφάγο του έκτου αιώνα π.Χ.
Μια θαυμάσια απεικόνιση των φυλετικών χαρακτηριστικών των
Ετρούσκων, οι οποίοι κατείχαν την ιταλική χερσόνησο πριν από την
άφιξη του ινδοευρωπαϊκού φύλου (tribe) των Λατίνων. Οι Λατίνοι, οι
οποίοι έδωσαν το όνομά τους στην γλώσσα που μιλούσαν, τα Λατινικά,
αναμίχθηκαν με τους Ετρούσκους κι από αυτήν την ενιαία ομάδα
προήλθαν οι πρώτοι Ρωμαίοι.

ΟΙ ΕΤΡΟΥΣΚΟΙ

Οι Ετρούσκοι προήρχοντο από αμιγείς Μεσογειακούς και πρωτο-Νορδικούς ανθρώπους που ζούσαν στην ιταλική χερσόνησο, προτού οι Ινδοευρωπαίοι εισβολείς καταφθάσουν σε αυτό το μέρος του κόσμου. Αρχικά αποκαλούνταν Βιλλανόβιοι (λόγω μίας τοποθεσίας όπου ζούσαν). Οι Ετρούσκοι εικάζεται να εισήλθαν στην Ιταλία από κάπου βόρεια των Άλπεων και φαίνεται ότι πρέπει να είχαν στενή επαφή με ορισμένους παλαιοευρωπαϊκούς πολιτισμούς στο Αιγαίο Πέλαγος, αφού υιοθέτησαν τους ελληνικούς χαρακτήρες γραφής για την γλώσσα τους.

Οι βιλλανόβιες τοποθεσίες τάφων έχουν αποκαλύψει μια πλούσια συλλογή εντυπωσιακών μεταλλικών αρμάτων (πανοπλιών) και προσωπικών αντικειμένων, μερικά χρονολογημένα στο 1.000 π.Χ., την εποχή διάδοσης της επεξεργασίας του σιδήρου στην Ιταλία.

Με το πλεονέκτημα που τους έδιναν τα σιδερένια όπλα, οι Ετρούσκοι γρήγορα υπέταξαν τους υπόλοιπους Μεσογειακούς στην Ιταλία και εγκαθίδρυσαν μια πολιτεία που διέσχιζε από Βορρά την κοιλάδα του Πάδου ποταμού, καταλήγοντας να απέχει κατά εν τρίτο (1/3) της απόστασης αυτής μέχρι το πέρας τις ιταλικής χερσονήσου.

Το πιο αξιοσημείωτο επίτευγμά τους όμως ήταν ο εποικισμός ορισμένων πόλεων και η συνένωση αστικοποιημένων περιοχών, μία εκ των οποίων θα μετεξελιχθεί στην πόλη-κράτος της Ρώμης.

Με την άφιξη νέων κυμάτων ινδοευρωπαϊκών φύλων, με σημαντικότερο σε αυτήν την περίπτωση αυτό των Λατίνων, οι Ετρούσκοι απορροφήθηκαν εντός της νέας ρωμαϊκής πολιτείας, με τον τελευταίο επισήμως Ετρούσκο βασιλέα να εκδιώκεται από την Ρώμη το 509 π.Χ.

Υστερα από λίγες εκατονταετίες, η αφομοίωση προχώρησε μεταξύ των Ετρούσκων και του ινδοευρωπαϊκού λατινικού φύλου - των Ρωμαίων - , έχοντας φθάσει στο σημείο οι Ρωμαίοι να προσφέρουν στους Ετρούσκους πλήρη πολιτικά δικαιώματα το 100 π.Χ.

Από αυτήν την εποχή η ετρούσκικη κληρονομιά εμπεριέχεται πλήρως εντός της νέας δύναμης που επρόκειτο να κυριαρχήσει στον γνωστό κόσμο κατά τρόπο, που δεν είχε εμφανιστεί πρωτότερα: ως Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

ΜΕΣΗ ΚΑΙ ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗ

Επιπροσθέτως των παλαιοευρωπαϊκών πολιτισμών της ευρωπαϊκής ηπείρου, η Μεσογειακή και πρωτο-Νορδική υποφυλή κατείχαν επίσης από το 4.000 π.Χ. μεγάλο μέρος, το οποίο είναι σήμερα γνωστό ως Μέση Ανατολή - από την Αίγυπτο ως την «γόνιμη ημισέληνο», την περιοχή ανάμεσα στους ποταμούς Τίγρη κι Ευφράτη, που αποτελεί το σημερινό Ιράκ.

Αυτοί οι Μεσογειακοί ήταν οι πρωτεργάτες στην δημιουργία πλήθους πολιτισμών στην περιοχή εκείνη. Υπήρξαν θύματα συνεχών σχεδόν εισβολών: είτε κυμάτων Νορδικών Ινδοευρωπαίων από τον Βορρά, είτε από κύματα Σημίτων εισβολέων του Νότου.

Μερικές φορές αυτοί οι Παλαιοευρωπαίοι κατόρθωναν να αποκρούσουν τους εισβολείς, τις περισσότερες φορές όμως αδυνατούσαν να αντισταθούν. Κατ' αυτόν τον τρόπο, βαθμηδόν απορροφήθηκαν εντός των γενετικών δεξαμενών των κατακτητών τους - αυτά τα γεγονότα θα ανασκοπηθούν σε κάποιο άλλο κεφάλαιο.

Μορφές Ετρούσκων, σε παραστάσεις από ετρούσκικούς τάφους στο Κορνέτο της Ιταλίας.

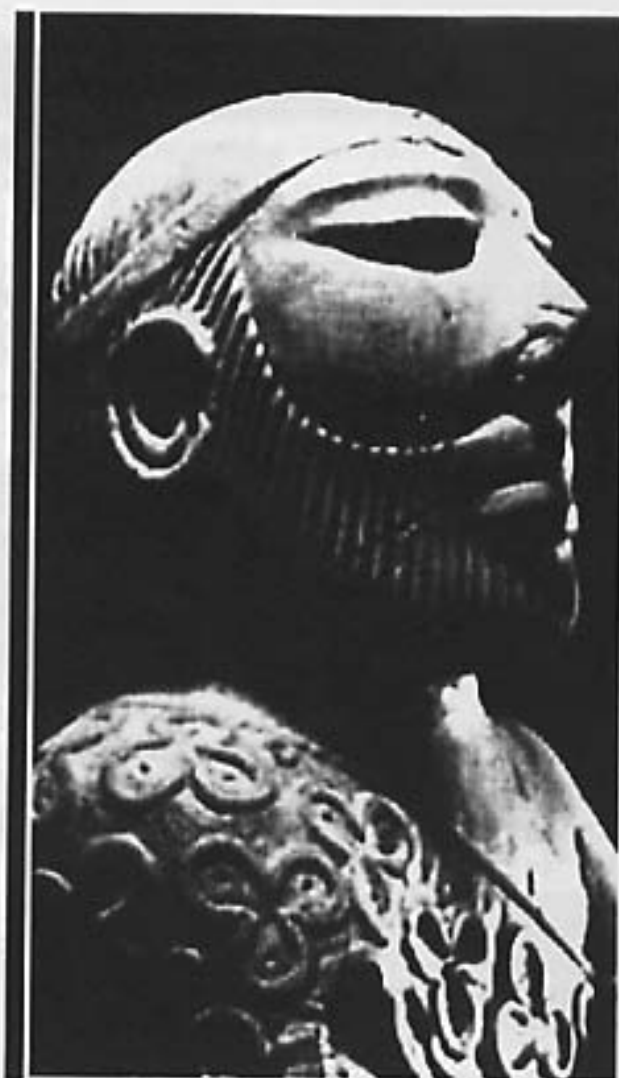
ΑΡΧΑΙΟΣ ΛΕΥΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Ένας από τους πιο εκτεταμένους παλαιοευρωπαϊκούς οικισμούς που έχουν ανακαλυφθεί, βρίσκεται σήμερα στην Βόρειο Ινδία. Γνωστός ως χαρραπιανός πολιτισμός (ονομάστηκε έτσι λόγω της πόλης των ανασκαφών, Χαρράπα (Harappa) στο σημερινό Πακιστάν) ή ως Πολιτισμός της Κοιλάδας του Ινδού, ήταν άγνωστος μέχρι το 1927, όταν έλαβαν χώρα οι πρώτες μαζικές ανασκαφές. Απομεινάρια οικισμών που κατατάσσονται σε αυτόν τον πολιτισμό έχουν βρεθεί εκτός της κοιλάδας του Ινδού ποταμού, στα δυτικά κατά μήκος των ακτών προς τα ιρανικά σύνορα, στις βορειοδυτικές κράτη της Ινδίας με τον Νέο Δελχί ανατολικότερα και στον Ωξο ποταμό στο Αφγανιστάν.

ΠΑΛΑΙΟΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΡΑΝΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Η παλαιοευρωπαϊκή - Λευκή Μεσογειακή - σύνθεση των ανθρώπων που δημιούργησαν τον Πολιτισμό του Ινδού ποταμού, έχει αποδειχθεί από την

Μία προτομή προερχόμενη από το Μοχέντζο - Ντάρο φανερώνει τον φυλετικό τύπο των αρχικών κατοίκων αυτού του πολιτισμού, ο οποίος εκτεινόταν βόρεια έως τα σύνορα του σημερινού Αφγανιστάν. Αυτοί οι Λευκοί Μεσογειακοί απορροφήθηκαν από δύο κατηγοριών ξένους: τους μη-Λευκούς σκουρόδερμους ντόπιους κι εν τέλει από τους Νορδικούς Ινδοάριους εισβολείς γύρω στο 1.500 π.Χ. Μία λεπτομερής μελέτη της φυλετικής σύστασης των κατοίκων αυτής της περιοχής - ληφθείσα από θέσεις τάφων - επιβεβαιώνει την μεγάλη επιμείζια φυλετικών τύπων και την μετέπειτα τελική εξαφάνιση των γνησίων Παλαιοευρωπαίων εντός του νέου μυαδικού λαού.

εξέταση κρανίων και σκελετικών υπολειμμάτων υπό την επίβλεψη των Col. R.B.S. Selwell και Dr. B.S. Guha της Ζωολογικής Εταιρίας της Ινδίας, οι οποίοι αδιαμφισβήτητα απεφάνθησαν ότι όλα τους υπάγονται ουσιαστικά στην μεσογειακή υποφυλή. (Κεφάλαιο 11, του Marshall J., Μοχέντζο - Ντάρο και ο Πολιτισμός του Ινδού, 1931, Λονδίνο.)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΕΥΚΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟ 2.500 Π.Χ.

Ο πρώτος λευκός οικισμός της περιοχής δημιουργήθηκε γύρω στο 2.500 π.Χ., όταν οι πρώτοι Λευκοί Μεσογειακοί αφίχθηκαν οδεύοντας από την κοιλάδα των ποταμών Τίγρη κι Ευφράτη.

Στην περιοχή βρήκαν μελαψούς ιθαγενείς, τους οποίους εύκολα υπέταξαν. Ο παλαιοευρωπαϊκός πολιτισμός κατέληγε στην περιοχή που κατέλαβαν Ινδοευρωπαίοι Νορδικοί γύρω στο 1.500 π.Χ.

Οι δύο μεγάλες πόλεις του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού ήταν οι Μοχέντζο - Ντάρο, στην χαμηλότερη Sind, και Harappa στο Punjab. Ως

αποτέλεσμα, ο πολιτισμός έχει γίνει επίσης γνωστός ως χαρραπιανός πολιτισμός.

Κατά την εκτίμηση πολλών, οι πόλεις του παλαιοευρωπαϊκού πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού είναι σχεδόν ίδιας ταυτότητας με αυτές άλλων παλαιοευρωπαϊκών πολιτισμών, ιδίως εκείνης της Κνωσσού στην Κρήτη. Ακόμα και τα σχέδια των πόλεων, με τα τεράστια τετράγωνα τους κτήρια, είναι όμοια.

ΜΟΧΕΝΤΖΟ-ΝΤΑΡΟ – Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΛΗ

Το κύριο μέρος σ' αυτήν την περιοχή είναι η πόλη του Μοχέντζο-Ντάρο. Τα ερείπια αυτής της ακροπόλεως – που ανασκάφτηκαν μεταξύ 1927 και 1930 – παρουσιάζουν τεράστιες φυσικές ομοιότητες με παλαιοευρωπαϊκούς οικισμούς στην πρώιμη Μεσοποταμία και Κρήτη.

Κατά την περίοδο ακμής του, το Μοχέντζο-Ντάρο πρέπει να είχε άνω των 40.000 κατοίκων, έναν σημαντικό αριθμό για την εποχή.

Η πόλη ήταν βασισμένη επάνω σ' ένα προχωρημένο δικτυωτό πολεοδομικό σχέδιο, με τους δρόμους να διαπερνούν τα ξεκάθαρα ταξινομημένα τετράγωνα της πόλης.

ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΟ ΥΔΡΟΔΟΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΠΟΧΕΤΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Το πιο εκπληκτικό φαινόμενο της πόλης όμως είναι τα απομεινάρια του αποχετευτικού συστήματος – οι άνθρωποι του Μοχέντζο-Ντάρο ανέπτυξαν την δημοσία και ατομική υγιεινή αμφοτέρως σε βαθμό απλησίαστο για πολλά μέρη του σύγχρονου κόσμου. Κάθε σπίτι, μεγάλο ή μικρό, είχε πήλινους σωλήνες, που διέτρεχαν το εσωτερικό των τοίχων, διοχετεύοντας έτσι νερό μέσα από μια μικρή ιδιαίτερη βρύση.

Αυτοί στην συνέχεια συνδέονταν με την κεντρική καλυμμένη αποχέτευση. Ανά διαστήματα υπήρχαν τάφροι συγκέντρωσης λυμάτων, όπου οι κύριοι υπόνομοι ενώνονταν.

Αυτές είχαν ως σκοπό να συλλέγουν τα βαρύτερα απόβλητα, έτσι ώστε να μην επιβαρύνουν τους κεντρικούς αγωγούς.

Τα σπίτια είχαν όλα λουτρά – μία άλλη καινοτομία για την εποχή – κι έτσι το νερό γι' αυτόν τον λόγο παρείχετο από πολλά φρεάτια σε όλη την πόλη, μερικά προσβάσιμα κι από τους δρόμους, και άλλα ενσωματωμένα στα ίδια τα σπίτια.

Όλες οι πόλεις του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού παρουσιάζουν μεγάλη οικοδομική δραστηριότητα και μια ταξική διαστρωμάτωση δομημένη επάνω σε μια αγροτική οικονομία.

Πολλά από τα σπίτια δομήθηκαν σε πλατφόρμες λάσπης – τούβλου, οι οποίες προστάτευαν τα κτήρια από τις εποχιακές πλημμύρες και οι πολυκατοικίες ήταν κάτι κοινό τότε. Αλλά οικοδομήματα συμπεριλαμβάνουν κτήρια που μάλλον χρησιμοποιούνταν για την αποθήκευση σίτου και από την εξουσία.

Οι Παλαιοευρωπαίοι κάτοικοι της κοιλάδας του Ινδού ποταμού είχαν αναπτύξει επίσης το πικτογραφικό σύστημα γραφής.

Ένας μεγάλος αριθμός σφραγίδων αργίλου που αποδίδουν αυτήν την γλώσσα έχει ανευρεθεί, αλλά δυστυχώς δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί.

Ο παλαιοευρωπαϊκός πολιτισμός της κοιλάδας του Ινδού ποταμού. Τα πρώτα (1921) ευρήματα ανήκαν σε αυτόν τον Λευκό Μεσογειακό πολιτισμό, τοποθετούμενος στην σημερινές περιοχές Sind και Punjab της Ινδίας. Κατοικούμενη από Παλαιοευρωπαίους γύρω στο 2.500 π.Χ., πιθανώς μετανάστες από την περιοχή των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη, η μεγαλύτερη πόλη του πολιτισμού αυτού ήταν το Μοχέντζο-Ντάρο, του οποίου τα ερείπια (αριστερά) και το αποχετευτικό σύστημα (δεξιά) αποτελούν αρχιτεκτονικά θαύματα.

1.500 Π.Χ.: ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΑΠΟΡΡΟΦΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΛΑΨΟΥΣ ΝΤΟΠΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΡΔΙΚΟΥΣ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Συχνά αναφέρεται ότι η αποξήρανση ενός σημαντικού ποταμού στην βόρειο Ινδία - του ποταμού Χάκρα - ήταν η αιτία της κατάρρευσης του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού ποταμού. Αυτή όμως δεν είναι η πραγματική αιτία της πτώσης ενός πολιτισμού, που εκτεινόταν πέρα από έναν ποταμό.

Ο αληθής λόγος της εξαφάνισης των ανθρώπων της κοιλάδας του ποταμού Ινδού είναι στην πραγματικότητα απλούστερος - όπως όλοι οι παλαιοευρωπαϊκοί πολιτισμοί, οι Χαρραπιανοί της κοιλάδας του Ινδού επρόκειτο να συντριβούν και να διαλυθούν εν μέσω άλλων λαών, είτε αυτοί είναι οι μελαψοί ντόπιοι, είτε οι νέοι Λευκοί εισβολείς, οι Ινδοευρωπαίοι Αριοι (όπως εκτίθεται λεπτομερώς στο κεφάλαιο 5).

Κατ' αυτόν τον τρόπο όλοι οι Λευκοί μεσογειακοί πολιτισμοί - από την δυτική Ευρώπη μέχρι την βόρειο Ινδία - κατέρρευσαν λόγω της φυλετικής τους αφομοίωσης από αλλότριους.

Ανατολή.
Από ξυλογραφία
του Georg
Sluyterman
v. Langeweyde.

Χειμωνιάτικο ξημέρωμα

Του Χρύσανθου Ηλιόπουλου

Η ώρα είναι περασμένες τρεις, όταν φτάνουμε στο σημείο συνάντησης. Κάνει ψοφόκρυο.

Ο Μάνος σταματάει τη μοτοσυκλέττα και σβήνει τα φώτα. Κατεβαίνω άγαρμπα ως συνήθως, παίρνω το σακίδιο και βηματίζω γοργά προς τον ακίνητο μαύρο όγκο του αυτοκινήτου που είναι σταθμευμένο στην απέναντι μεριά του δρόμου. Τρεις σκοτεινές φιγούρες με κοιτούν σιωπηλά. Η νύχτα είναι συννεφιασμένη, αλλά γνωρίζω τα περιγράμματα των τριών ίσκιων: ο Φάνης, ο Λουκάς και ο Φώτης.

«Οι άλλοι δυο θα έρθουν;» ρωτάω.

«Θα έρθουν με τη συνηθισμένη καθυστέρηση», απαντάει ο Φάνης. «Κι εσείς βέβαια δεν πάτε πίσω. Αργήσατε πάνω από πέντε λεπτά. Α-πα-ρά-δε-κτον. Έτσι θα κάνουμε επανάσταση; Με σας τους... καθυστερημένους;»

Ανάβω τσιγάρο και κρύβω ένα χαμόγελο. Ο γνωστός γκρινιασμένος Φάνης.

«Γαμώ τη συννεφιά μου μέσα», λέει ο Λουκάς, χουχουλιάζοντας τα χέρια του. «Δεν θα δούμε ήλιο».

Στο μεταξύ, ο Μάνος έχει πλησιάσει και χαιρετάει.

«Τι ώρα θα έρθει το ακριβοθώρητο δίδυμο;»

Κατά φωνή. Πλησιάζει ένα μουγκρητό κινητήριο, πλησιάζει, πλησιάζει και να το τζίπ του Λάμπη, πετάγεται από τη στροφή, τυφλώνοντάς μας με τα φώτα του. Το τζίπ παρκάρει, το μουγκρητό σταματά, τα φώτα σβήνουν,

πόρτες ανοιγοκλείνουν. Ο Λάμπης κι ο Ηλίας, κρατώντας ένα κοντάρι σημαίας έρχονται για τις απαραίτητες χαιρετούρες.

Έχουμε απαρτία.

«Πάμε»

«Πάμε.»

ΑΝΑΒΑΣΗ

Τα χαλίκια τρίζουν ρυθμικά, καθώς επτά ζευγάρια αρβύλες βηματίζουν στο μονοπάτι. Σαν ένα μίνι караβάνι από επτά ίσκιους, ανηφορίζουμε ως τον υπαίθριο ναό μας: ένα ύψωμα στη βορειοανατολική πλευρά του βουνού.

Περνώντας κάτω από το ραντάρ του στρατού, βγαίνουμε απ' το μονοπάτι. Πατάμε πάνω στο χώμα και τα χορτάρια, για να μην κάνουμε θόρυβο. Δεν χρειάζεται να μας καταλάβουν – ειδικά αφού φέτος σκοπεύουμε ν' ανάψουμε και φωτιά. Αντε τώρα να εξηγείς ότι «δεν είμεθα εμπρησταί, κύριε πόλισμαν, μια φωτιά για το χειμερινό ηλιοστάσιο είπαμε ν' ανάψουμε, όπως όλος ο καλός κόσμος.»

Περπατάμε και περπατάμε και περπατάμε. Έχουμε πια ξαναμπί στο μονοπάτι, ξανακούω τα χαλίκια να τρίζουν κάτω από τις αρβύλες μου. Τώρα όμως ακούω και την ανάσα μου να βγαίνει σφυριχτή από τα μαρτυροκαπνισμένα πλεμόνια μου. Έχω αρχίσει να ψιλολαχανιάζω.

Πίσω από την πλάτη μου, η φωνή του Φώτη στάζει ειρωνεία.

«Ωραίο το τσιγαράκι, ορειβάτη μου!»

Αυτός τό 'χει κόψει εδώ και δυο μήνες κι έχει έκτοτε γίνει ο φανατικότερος γενίτσaros της αντικαπνιστικής παράταξης.

Θα τον πατήσω εκεί που πονάει.

«Τι έγινε αγόρι μου, ζηλεύεις; Σου λείπει;»

«Σιγά μη ζηλεύω το βρωμοτσιγαρό σου, εξαρτημένε! Που δεν μπορείς να κάνεις δυο βήματα, χωρίς να λαχανιάσεις! Πρεζάκια, ε πρεζάκια!»

Κι όσο σκέφτομαι ότι αυτός ήταν που μέχρι πριν από λίγο καιρό δεν έκανε βήμα χωρίς τα τσιγάρα του...

Φτάνουμε. Ευτυχώς. Δεν αντέχω άλλο δούλεμα.

ΑΝΑΜΟΝΗ

Ο ναός μας – ανακάλυψη του Λάμπη – είναι εξαιρετική περίπτωση από χωροταξικής άποψης. Καμωμένη από βράχια, η τοποθεσία έχει σχήμα φυσικής πυραμίδας. Στην κορφή της, ο βωμός μας – ένας ογκόλιθος μ' ένα κοίλωμα, ό,τι πρέπει για μια μικρή φωτιά.

Το ωραίο είναι ότι, με τη μεγαλούπολη ν' απλώνεται στα δυτικά και με την πεδιάδα και τη θάλασσα να εκτείνονται ανατολικά, την ώρα της ανατολής, θ' αντικρίζουμε τον Ήλιο έχοντας γυρίσει την πλάτη στην πόλη. Μ' αρέσει ο συμβολισμός. Γυρίζουμε την πλάτη στον τσιμεντένιο κόσμο, για ν' αντικρίσουμε τον ηλιακό κόσμο.

Χαράζει.

Φτιάχνουμε τον βωμό των τεσσάρων στοιχείων – μια ιδέα του Ηλία, του μεταφυσικού μας. Ο ίδιος ο βράχος θα συμβολίσει τη γη. Στο κοίλωμα του βράχου, ανάβουμε μια μικρή φωτιά. Στ' αριστερά της φωτιάς τοποθετούμε το

λιβάνι – απεικόνιση του αέρα. Κι από την άλλη, μια μποτίλια κόκκινο κρασί θα συμβολίσει το νερό – ή το αίμα.

Όλα είναι έτοιμα.

Μπροστά στον βωμό, ο Μάνος υψώνει τη Σβάστικα.

Οι έξι στεκόμαστε γύρω του, σχηματίζοντας μια νοητή Χάγκαλαζ – την εξάκτινη Ρούνα.

Κοιτάμε στ' ανατολικά. Άδικα ανησυχούσες, Λουκά. Εκεί, τα σύννεφα έχουν ήδη αρχίσει ν' ανοίγουν. Κανείς δεν εκπλήσσεται. Έχει ξαναγίνει κάτι τέτοιο.

Πέρα από την πεδιάδα, η γραμμή του ορίζοντα γυαλίζει εκεί που η ασημένια θάλασσα ενώνεται με τον διαυγή ουρανό.

Πρώτα τιτιβίσματα.

Πρώτο φύσημα του αέρα. Η Σβάστικα αρχίζει να κυματίζει.

Περιμένουμε.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Χρυσάφι, υγρό χρυσάφι αναδύεται από τα νερά του Αιγαίου.

Επτά χέρια υψώνονται στον αρχαίο ηλιακό χαιρετισμό, καθώς η μαλαματένια Σφαίρα σηκώνεται μεγαλόπρεπα πάνω απ' τον κόσμο.

Σχεδόν ακούγεται το τριξίμο των αόρατων αρμών, καθώς ο μέγας Κοσμικός Τροχός αρχίζει μια νέα περιστροφή, υπακούοντας και φέτος στην πρώτη διαταγή του Ανίκητου Ήλιου.

Κι όπως βλέπω τον λαμπρό Δίσκο ν' ανέρχεται αστραποβολώντας, κι όπως με λούζει η εκτυφλωτική παραζάλη των ακτίνων του, κάτι αλλάζει στον αέρα. Κι εγώ δεν είμαι πια εγώ, δεν είμαι *μόνον* εγώ, είμαι ταυτόχρονα εγώ και ο Φάνης και ο Ηλίας και ο Μάνος και ο Φώτης και ο Λάμπης και ο Λουκάς. Κι είμαι επίσης ο βωμός και η Σβάστικα και το βουνό και τα σύννεφα και η θάλασσα και ο ουρανός. Κι όλα αυτά δεν είναι πια έξω από μένα, αλλά μέσα σε μένα. Όλος ο κόσμος είναι μέσα μου και στο κέντρο του κόσμου μου, στο κέντρο μου δεσπόζει ο Ήλιος πού 'χω απέναντί μου. Κι όπως χαιρετώ τον Ήλιο, καταλαβαίνω ότι στην πραγματικότητα χαιρετώ τον εαυτό μου, ο εαυτός μου αναγνωρίζει επιτέλους τον εαυτό μου και γαληνεύει και χαμογελά, γιατί κατάλαβε πια ότι τίποτα δεν είναι έξω από μας, τίποτα δεν είναι χώρια από μας, τίποτα δεν είναι ενάντιο σε μας και πως τίποτα δεν έχει τελειώσει και τίποτα δεν έχει χαθεί.

Οι φωνές των υπόλοιπων με συνεφέρνουν. Ενώνω τη φωνή μου με τις δικές τους στον Ύμνο του Πλήθωνα προς τον Απόλλωνα:

*Αναξ Άπολλον, φύσεως της ταυτού εκάστης
Προστάτα ηδ' ηγήτορ, ος άλλα τε αλλήλοισιν
Εἰς ἐν ἄγεις, καὶ δη το παν αὐτό, το πουλυμερές περ
Πουλύκρεκόν τε εόν, μὴ ἀρμονίη υποτάσσεις.
Συ τοι ἐξ γ' ὁμονοίης καὶ ψυχῆσι φρόνησιν
Ἡδέ δίκην παρέχεις, τα τε δη κάλλιστα εἰών,
Και ρ' υγιείαν σώμασι, κάλλος τ' ἀρ καὶ τοῖσιν.
Συ δη καὶ ἡμερον θεῶν καλλῶν δίδου αἰέν,
Αναξ, ἡμετέρησι ψυχαῖς. Ωῆ παιάν.*

Ανακτ' Απόλλωνα,
Προστάτη της κάθε φύσης του ίδιου πράγματος,
Ηγεμόνα που οδηγείς όλα τα διαφορετικά στο Ένα,
Εσύ που κι αυτό το Παν
με τα πολλά μέρη και τις πολλές χορδές
το υποτάσσεις σε Μία Αρμονία.
Εσύ δίνεις τα καλύτερα αγαθά:
Την ομόνοια και τη φρόνηση στις ψυχές και τη δικαιοσύνη.
Εσύ δίνεις την υγεία και το κάλλος στα σώματα.
Και δίνε μας πάντα επιθυμία για τις θεϊκές αρετές,
Ανακτα των ψυχών μας, εσύ, ω παϊάν.

Οι φωνές σβήνουν, τα χέρια κατεβαίνουν, γίνεται σπονδή με το κρασί κι ύστερα ο καθένας πίνει από μια γουλιά.

«Καλή χρονιά, Σύντροφοι.»

ΑΝΑΒΛΕΨΗ

Καβάλα στη σέλα της μοτοσυκλέτας, συγκεντρώνομαι για να κρατήσω ισορροπία, καθώς ο Μάνος έχει κέφια και γκαζώνει άγρια. Η μηχανή κόβει σαν μαχαίρι μέσα από την κίνηση - η πόλη έχει ξυπνήσει κι οι δρόμοι είναι πηγμένοι από τ' αυτοκίνητα.

Είμαι ελαφρύτερος μόλις κατά μερικά γραμμάρια - όσο το βάρος ενός πακέτου τσιγάρων που ξεφορτώθηκα διακριτικά σε κάτι σκουπίδια. Περιέργως όμως, νιώθω σαν πούπουλο.

Σταματάμε σ' ένα φανάρι. Κοιτάω γύρω μου. Μποτιλιάρισμα, κορναρίσματα, γαμοσταυρίδια, νυσταλέα κοπάδια υπαλλήλων και μεταναστών τρέχουν πάνω στα γκριζωπά τσιμέντα, αγχωμένα να προλάβουν να χωθούν και σήμερα στις μυλόπετρες του επιούσιου, για να κερδίσουν το δικαίωμα να δούνε τηλεόραση το βράδυ.

Φωνάζω δυνατά, για να μπορέσει να μ' ακούσει ο κρανοφόρος Μάνος.

«Κοίτα γύρω, ρε. Αυτός ο κόσμος δεν έχει καμιά ελπίδα.»

Η φωνή του ακούγεται μπουκωμένη κάτω απ' το κράνος.

«Μη μασάς. Εκεί πάνω που ήμασταν πριν, μου ήρθε ένα φλασάκι. Οτι, λέει, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Και τίποτα δεν έχει χαθεί.»

Κι ύστερα γκαζώνει και φεύγουμε σαν σφαίρα.

*Το Πνεύμα της Νίκης.
Γλυπτό του Adolf Wamper.
Περίοδος Γ' Ράιχ.*

«...Με τον σημερινό πόλεμο, μια εποχή πλησιάζει στο τέλος της. Έχουν πλέον ενεργοποιηθεί δυνάμεις, που δύσκολα δαμάζονται...

Τώρα, επιβάλλεται μια πιο βαθιά και πιο ουσιαστική δράση, μέχρι τη στιγμή, που, πάνω από τα ερείπια ενός κόσμου καταδικασμένου να γκρεμιστεί, αρχίσει μια νέα εποχή για την Ευρώπη.

Μ' αυτήν την προοπτική, τα περισσότερα εξαρτώνται από το πώς θα μορφοποιηθεί η εμπειρία της μάχης από το μεμονωμένο άτομο, δηλαδή από το εάν ο ηρωισμός και η θυσία χρησιμεύσουν ως κάθαρση, ως μέσο απελευθέρωσης και εσωτερικής αφύπνισης...

Ένας τέτοιος άθλος των πολεμιστών μας - εσωτερικός, αόρατος, μακριά από πομπώδεις χειρονομίες και μεγαλοστομίες - θα έχει αποφασιστική σημασία...

Από τους αρχαίους ναούς, φτάνει σε μας ο απόηχος της εντολής: «Η ζωή σαν τόξο. Η ψυχή σαν βέλος. Το απόλυτο πνεύμα σαν στόχος που πρέπει να διατηρηθεί.»

Αυτός που κατ' αυτόν τον τρόπο βιώνει τη μάχη σήμερα, θα γίνει μια ανίκητη δύναμη.

Και θα παραμείνει όρθιος, όταν οι άλλοι θα καταρρεύσουν...»

Τζουλιό Τσεζάρε Αντρέα Εβόλα
Ρώμη, 1940

